

Curierul ADVENTIST

Emigrația – planul lui Dumnezeu?

Anul LXXX – Aprilie 2003 – nr. 4

Curierul

ADVENTIST

Publicația
oficială a Bisericii
Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea
din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Szász Ernest

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran, Valeriu
Petrescu

Director: Paul Csavdari

Concept grafic și tehnoredactare:
Emilian Popescu

Corectură: Lori Gheorghită

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
e-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220 – 6725

3 Editorial

Gânduri de pace
Gabriel Dincă

4 Din viața bisericii

Uniți în slujire
Szász Ernest

6 Plantare de biserici și grupe

Simion Buciuman

7 Din istoria adventă

transilvăneană
Alexandru Timiș

8 Sacrificii pentru templu

Ioan Părcălab

9 Tineri pentru Hristos

Carol Potocian Băndean

10 Evanghelia pentru copii

Ioan Orban

12 Actualitatea adventistă

*Ce poate întâmpina cel care
emigrează?*
Lucio Altin, Samuel Negrea

15 Emigrația – planul lui

Dumnezeu?
Cristian Dumitrescu

19 Spiritual

La fel ca Isus
Iacob Pop

21 Interviu

*O atitudine corespunzătoare față
de adevăr*
Gabriel Dincă

23 Stil de viață

*Curățenie de primăvară...
în casa sufletului*
Charleen Williams

25 Experiență

*Încă un suflet câștigat pentru
Hristos*
Iulia Toma

27 Pagina pastorului

*Factorii care determină creșterea
bisericii*
Ion Buciuman

29 Pagina copiilor

... cu blândețe
Nancy Speck

30 Știri

31 Cuvântul președintelui

Criterii pentru o decizie dificilă
Adrian Bocăneanu

SCRISORI

Stimată redacție,

Vă salut pe toți cu „Pacea
Domnului!” și binecuvântarea Sa
să fie asupra voastră. Mă numesc
Brândusa Ciorbă-Ciobanu și fac
parte din comunitatea Oituz, județul
Bacău. Sunt o cititoare fidelă a
Curierului Adventist. Mă bucur
enorm de mult să citesc ultimele știri,
pagina cu experiențe sau cea de
reportaj... dar de fiecare dată încep
cu editorialul.

Sunt o adolescentă care va
împlini 18 ani doar peste câteva
luni. De cele mai multe ori, Curierul
Adventist nu mai e citit de către
adolescenți. Știți de ce? Pentru că
noi, ADOLESCENȚII, nu avem o
pagină a noastră. Copiii au pagina
lor: Colțul copiilor, dar noi nu avem
așa ceva. Poate că nu e vina dvs.,
ci a noastră. Noi, tinerii, ar trebui
să știm să ne organizăm! Așteptăm
ca alții să facă ceva pentru noi,
așteptăm ca inițiativa să o ia doar
liderul de tineret sau pastorul de
tineret. M-aș bucura enorm de mult
dacă am putea să schimbăm puțin
„look-ul” Curierului Adventist,
îmbunătățindu-l cu încă o pagină,
și această pagină să ne aparțină
nouă, tinerilor.

Mulțumim pentru scrisoarea
pe care ne-ai trimis-o. Dorim
ca aceste gânduri ale tale să
aibă ecou în inimile multor
adolescenți și să primim din
partea voastră materiale care să
fie de ajutor tinerilor și astfel să
putem avea în Curierul Adventist
și pagina tinerilor.
Redacția

Gânduri de pace

Unul dintre subiectele cele mai discutate în aceste zile este pacea lumii. Mii de oameni de pe întregul mapamond au mărșăluit pe străzile marilor orașe ale lumii, pentru a protesta împotriva războiului. Teama unei conflagrații mondiale a cuprins inimile multor locuitori ai planetei, transformându-se într-un strigăt pentru pace în lume și liniște sufletească.

Se spune că, în ultimii 4.000 de ani, au fost numai 268 de ani fără nici un război. Aceasta înseamnă că 85% din istoria lumii a fost afectată de lupte. În toți acești ani, au fost făcute peste 8.000 de tratate de pace și tot atât de multe au fost desfăcute. Au fost create organizații internaționale pentru pacea planetei, dar, cu toate acestea, conflictele nu au putut fi oprite. Nu au putut fi oprite pentru că omenirea întreagă se află într-un război. Cu mii de ani în urmă, un conflict a izbucnit în cer și a continuat pe pământ. De atunci, lumea noastră trăiește într-un război permanent – război cu Dumnezeu, cu semenii, cu noi înșine – care, cu siguranță, va continua până la biruința finală a adevărului și eradicarea păcatului.

Oare, în aceste condiții, mai este posibil să avem pace? Dorește Dumnezeu ca noi să trăim în pace? La aceste întrebări putem găsi un răspuns clar atunci când citim în Sfintele Scripturi și descoperim că:

- pacea este o parte a caracterului lui Dumnezeu – pentru că este un Dumnezeu al păcii (2 Cor. 13,11);
- pacea este una dintre marile binecuvântări pe care Dumnezeu le oferă celor care Îl urmează (Ps. 29,11);
- Dumnezeu, în repetate rânduri, le-a poruncit copiilor Săi să caute pacea

(Ps. 34,14; Col. 3,15) și a făgăduit că-i va binecuvânta pe aceia care fac așa (Ps. 37,7; Prov. 12,20; Iac. 3,18);

- Dumnezeu i-a învățat pe copiii Săi să folosească drept salut cuvântul „pace” (Jud. 6,23; 1 Sam. 16,5; Luca 24,36);

- aproape toate epistolele Noului Testament încep și se termină cu o rugăciune pentru pace (Rom. 1,7; 15,13; Gal. 1,3; 2 Tes. 3,16).

Da, Biblia ne asigură că Dumnezeu nu va părăsi niciodată lumea pe care a creat-o. De la Geneza până la Apocalipsa, profeții și apostolii îi invită pe copiii lui Dumnezeu să caute pacea. „Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii” (Rom. 12,18).

Nimic nu descoperă mai mult această preocupare a lui Dumnezeu decât trimiterea Fiului Său pe pământ – pentru a ne conduce pașii pe calea înțelegerii, a liniștii, a împreunei simțiri (Luca 1,79; Is. 2,4). De la început până la sfârșit, misiunea lui Isus a fost presărată cu acțiuni și cuvântări care să conducă la pace. Cu mult timp înainte de a Se naște, El a fost numit „Domn al păcii” (Is. 9,6). Astfel că Isus, cel mai mare împăciuitoare, Și-a sacrificat viața pentru ca noi să putem experimenta pacea aici, acum, dar și pentru veșnicie.

„Aceia care Îl cred pe Hristos pe cuvânt și predau ființa lor purtării Sale de grijă și viața lor ca El să o conducă vor afla pace și liniște. Nimic din lume nu poate să-i întristeze când Isus Îi înveselește cu prezența Sa. În supunere desăvârșită, este odihnă desăvârșită. Domnul zice: ‘Celui cu inima tare Tu-i cheazăsuiesti pacea, căci se încrede în Tine’. Isaia 26,3” (Ellen White, *Hristos Lumina lumii*, ed. 2002, p. 303)

*„Căci Eu știu gândurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.”
Ieremia 29,11*

Gabriel Dincă
redactor-șef

UNIȚI ÎN SLUJIRE

CORPUL PASTORAL AL CONFERINȚEI TRANSILVANIA DE NORD

Iubită frățietate,

Cu bucurie vă invit să faceți cunoștință și să primiți în sufletul dumneavoastră Conferința Transilvania de Nord, care din spre Feleac și Munții Apuseni se întinde spre nord-vestul țării. Teritoriul său este brăzdat de râurile Someș, Arieș, Iza, Vișeu, Mureș și altele. Aici trăim noi, cei 7.705 vestitori ai Evangheliei veșnice, așteptând și grăbind revenirea Mântuitorului nostru.

Citind următoarele pagini scrise de frații dumneavoastră, veți face cunoștință cu anumite aspecte din trecutul și prezentul adventismului transilvănean, precum și cu o parte din planurile noastre pentru viitor. Astfel vă veți da seama că, dincolo de anumite aspecte specifice, bucuriile, luptele și dezideratul nostru sunt similare cu cele ale adventiștilor care locuiesc în alte zone ale țării.

Conferința Transilvania de Nord își desfășoară activitatea în județele Alba, Cluj, Bistrița, Sălaj, Maramureș și Satu Mare, situate în nordul țării. Aceste județe oferă adăpost pentru 2.615.000 de suflete. Prezența adventistă este semnificativă în unele județe, iar în altele este mai redusă.

Următoarea statistică este elocventă cu privire la răspândirea procentuală în diferite județe a celor 7.705 membri: Cluj 2.719 – 35,29%; Maramureș 2.411 – 31,30%; Bistrița 1.107 – 14,37%; Sălaj 542 – 7,04%; Satu Mare 476 – 6,18%; Alba 450 – 5,84%.

Deservirea celor 7.705 membri, ce cuprinde cele 124 de biserici locale și 21 de grupe organizate, se realizează în cele 31 de districte pastorale prin slujirea celor 42 de angajați ai Conferinței – pastori și personal administrativ – și prin ajutorul atât de prețios primit din partea pastorilor pensionari.

Szász Ernest
președinte,
Conferința
Transilvania de
Nord

Motto

„Timpul e scurt și forțele
noastre trebuie să fie
organizate pentru a face
o lucrare mai mare.”

(Ellen White, *Mărturii*, vol. 9, p. 2)

Mediul în care ne desfășurăm activitatea este o zonă multiculturală, și această realitate se reflectă vădit și în componența Bisericii Adventiste. Provenind din 7 naționalități diferite, dar uniți prin harul Său, cei 7.705 membri formăm familia adventistă din Conferința Transilvania de Nord: români – 4.397 persoane (57,066%); maghiari – 2.693 persoane (34,95%); ucraineni – 388 persoane (5,035%); țigani „gabori” și romi – 203 persoane (2,63%); germani – 21 persoane (0,272%); 2 slovaci și un bulgar.

Răspunderea noastră (conducători, pastori, membri) nu se limitează doar la cele 124 de biserici locale, ci am fost chemați să păstorum 2.615.000 de suflete care locuiesc în cele șase județe din Transilvania de Nord. Statistic vorbind, la ora actuală, fiecare membru botezat răspunde de 338 de suflete, în timp ce pe plan național rata

este de 1 la 308. De cât timp avem nevoie să dăm mărturie acestor oameni despre Hristos și adevărul descoperit de noi în Sfânta Scriptură? Doar trezirea „uriașului”, adică implicarea masivă a membrilor, poate duce la încheierea urgentă a lucrării.

„Timpul e scurt și forțele noastre trebuie să fie unite pentru o lucrare mai mare”, ne îndeamnă serva Domnului.

Corpul pastoral, în strânsă colaborare cu slujbașii și membrii bisericilor locale, urmărește realizarea misiunii globale pentru Transilvania de Nord. Se fac planuri pentru pătrunderea în teritorii albe. Numărul localităților fără prezență adventistă este mare, dar și în localitățile cu prezență adventistă sunt multe persoane care au nevoie de mântuire. Nădejdea noastră este în făgăduința Aceluia care ne trimite: „Eu sunt cu voi!” Pentru ca lucrarea să se realizeze eficient și cât mai multe localități

să fie repartizate pentru lucrare simultană, se formează grupe de acțiune compuse din câteva persoane care răspund de teritoriul respectiv.

Laicii trebuie să-și recapete rolul lor biblic. Pastorii trebuie să păstorească toată turma, asumându-și rolul de dirijor al orchestrei de misionari. Conducătorii trebuie să-i susțină pe pastori și pe membri! Cu toții formăm o echipă, chiar dacă îndeplinim roluri diferite. Singura noastră speranță de creștere reală se află în unirea eforturilor conducătorilor, pastorie și membrilor, sub bagheta Duhului Sfânt.

Mă rog împreună cu sora White: „Dumnezeu să ne ajute să rămânem pe drumul luminii, să lucrăm cu privirea ațintită la Isus, Conducătorul nostru, și cu răbdare și perseverență să mergem înainte pentru a câștiga biruința.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 6, p. 29)

PROIECT THEODORA

iubirea de oameni

Existența suferinței și a neajunsurilor a condiționat rațiunea de a întemeia instituții de ocrotire și sprijin, fundații și asociații, activitatea acestora fiind axată pe întraajutorarea semenului.

În această lume a suferinței și a tragediei umane apare, în 1994, la Cluj-Napoca, „Așezământul pentru cei bătrâni și suferinzi”, în special pentru cei refuzați de alte unități de profil. Proiectul a fost inițiat de familia Stoica din Germania, împreună cu subsemnatul. Inițial, în două camere erau îngrijite cinci persoane, însă cu timpul numărul cererilor a crescut, iar cele două camere au devenit insuficiente. Acesta a fost motivul pentru care s-a ridicat în această curte o clădire

cu trei etaje, proiectată pentru 60 de locuri. În momentul de față, de câteva luni s-a deschis primul nivel, cu 19 bolnavi internați. Cele opt saloane (cu baie și grup sanitar pentru fiecare salon) adăpostesc bătrâni grav bolnavi, unii de cancer, alții paralizați, iar alții cu Alzheimer, pe care nu-i mai vizitează aproape nimeni, fie că nu mai au rude, fie că acestea preferă să nu-și mai amintească de ei. Țintuiți la pat din cauza suferinței și a bolii, printre puținele bucurii ale bătrânilor sunt speranța și bunătatea oferite de personalul instituției.

Rostul primului institut de acest gen din cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România este subliniat cât se

poate de elocvent de cuvintele ziaristului Marius Focșeanu în ziarul *Știrea*, din 19-20 sept. 1998:

„Dovada autentică a păstrării valorii vieții umane o reprezintă Asociația de Caritate 'Proiect Theodora'.”

— Dr. Lóránt T. Szentágotai
PREȘEDINTELE ASOCIAȚIEI
DE CARITATE „PROIECT
THEODORA”

Biserica Dealul Ștefăniței, jud. Bistrița-Năsăud

Biserica Vișea, jud. Cluj

Plantare de biserici și grupe

Plantarea de biserici este vechea preocupare a așteptătorilor venirii lui Isus. Spiritul advent este un spirit misionar și i-a înflăcărat mereu pe membrii bisericii, chiar dacă trecerea timpului sau automulțumirea laodiceană au mai domolit întrucâtva zelul din timpul pionierilor noștri. Nici chiar perioada de restricție comunistă nu a reușit să anuleze propagarea Evangheliei. Profitând de ocazia deschiderii evanghelistice de după 1989, credincioșii doritori să grăbească venirea Domnului au demarat proiecte misionare în zone albe.

Pastorul Gabriel Blotor consemnează:

S-au făcut planuri a căror realizare nu a fost limitată decât de neimplicare sau inconsecvență. Dar, acolo unde s-a depus efort și s-a lucrat sistematic, rezultatele nu au întârziat să apară. Așa s-a întâmplat în câteva localități din județul Maramureș, unde, prin harul lui Dumnezeu, am fost chemat să lucrez împreună cu bisericiile de pe Valea Izei.

În primăvara și toamna anului 1993, am pornit cu două persoane în „cucerirea” orașului minier Căvnic. S-a mers din casă în casă cu cărți și seminarii. În luna

noiembrie am închiriat Casa de Cultură din localitate și am susținut un ciclu de douăzeci și una de prelegeri. Am continuat cu cei interesați studiul seminariilor „Biblia spune”. În luna martie 1994, s-au botezat primele patru persoane, iar în iunie încă trei persoane. S-a cumpărat o casă nouă, care a fost amenajată ca locaș de închinare. Numărul membrilor a continuat să crească, astfel încât astăzi biserica are paisprezece membri botezați.

Următoarea localitate „cucerită”, unde astăzi avem o mică, dar frumoasă casă de rugăciune și opt membri botezați, este satul Văleni. Și aici s-a lucrat cu cărți, dar, în locul evanghelizării publice, s-au format trei grupe mari de studiu în urma cărora s-au botezat cei care astăzi sunt membri. Împreună cu acești frați cu dragostea dintâi, am cumpărat un teren și am început construcția actualei case de rugăciune.

Sper ca în curând să avem și alte reușite în zona care mi-a fost încredințată recent.

În localitatea Vișea, județul Cluj, câțiva frați din biserica locală Vaidacămăraș au început încă din anul 1985 să facă vizite misionare și să țină lecturi biblice în

cele două-trei familii interesate. După Revoluție, a fost închiriată școala generală din localitate pentru prelegeri evanghelistice. Persoanele interesate au fost vizitate acasă, astfel că interesul prietenilor a crescut. S-a cumpărat o casă și apoi a fost amenajată drept Casă de Rugăciune, inaugurată toamna trecută, unde acum se adună, în fiecare Sabat, o grupă de credincioși formată din șase membri și câțiva prieteni care se pregătesc pentru botez.

Printre bisericile plantate recent se numără: Șieu-Sfântu, Dealul Ștefăniței și Monariu, jud. Bistrița-Năsăud, Turda „Speranța”, Apahida și Berchieș, jud. Cluj, Petrova, jud. Maramureș, fiecare cu istoria și „eroii” ei.

Merită apreciate eforturile pline de sacrificii pe care le fac frații și surorile, tineri entuziaști sau pensionari viguroși, pentru plantarea și creșterea micilor „răsaduri” de biserici, care adesea se luptă în condiții de mediu ostile sau trebuie să facă față „dăunătorilor”. Slăvit să fie Domnul secerișului pentru binecuvântarea Sa.

— **Simion Buciuman**
SECRETAR, CONFERINȚA
TRANSILVANIA DE NORD

Din istoria adventă transilvăneană

În căutarea rădăcinilor mișcării advente din partea nord-vestică a României, avem un indiciu „special”, premieră în istoria adventă mondială: mișcarea sabatariană din secolul al XVII-lea, care are legături nemijlocite cu apariția adventismului în Transilvania.

În anul 1899, la 18 decembrie, cotidianul *Iskolai lap* din Cluj – o revistă protestantă – publica următoarea știre: „Pericolul sectarismului, despre care citeam în cotidiane, a pătruns și printre sașii ardeleni. Un apostol peregrin, pe nume Hunergardt, vorbește cu multă vioiciune că în loc de duminică trebuie sărbătorită sâmbăta, pentru că Domnul Isus Însuși a sărbătorit această zi ca zi de odihnă... Predicile și prelegerile lui au un răsunet mare, în așa fel încât o parte din Nazarineni au devenit adepți ai lui, iar pe pământul sașilor mai multe familii s-au atașat noii secte. Prin această așa-numită ‘Asociația Nemților Adventiști de Ziua a Șaptea’, au fost reînviați vechii sabatarieni.”

Sabatarieni secui au precedat cu două secole evenimentele din 1844 și numărau în jur de 30.000. Mărturia acestora demonstrează faptul că învățătura Bibliei despre Sabat a străbătut Transilvania din timpul Reformațiunii și până în zilele noastre. Această mișcare a fost germenele Mișcării Advente din România.

Mihail Czekovski, misionar de origine poloneză, presupunem că a venit în Transilvania și pentru motivul de a-i găsi pe

sabatarieni. Această presupunere pare să fie dovedită prin faptul că el, venind în Transilvania, se stabilește la Turda, una dintre zonele locuite cândva de sabatarieni. Avem date că Mihail Czekovski a ținut prelegeri de evanghelizare la Luncani, de lângă Câmpia Turzii, la Turda, Pata, Cojocna, Cluj, Gherla, Bistrița și Beclean pe Someș.

Mai târziu, îl găsim în Transilvania pe misionarul pastor adventist Conradi, care vizitează acest ținut în anul 1890, iar la Beziadul Nou se întâlnește cu unul dintre ultimii păzitori ai Sabatului, pe nume Szallós József, și se implică în lucrarea de evanghelizare în orașul Cluj. În aceste împrejurări, observăm înrădăcinarea întreitei solii în Transilvania, care, pe ogorul întins al Evangheliei, devine un copac mare.

În 1898, John Hunergardt face aceeași lucrare binecuvântată în Cluj, în urma căreia, în anul 1899, avem deja o mică grupare adventistă de ziua a șaptea în acest oraș.

În urma lucrării de evanghelizare a lui Hunergardt, se formează grupe de credincioși adventiști de ziua a șaptea în Cluj, Brașov, Arad, Sibiu, Făgăraș, Viștea, lângă Cluj, Sighișoara etc.

La începutul secolului XX, observăm șirul comunităților înființate pe teritoriul Transilvaniei: Sic, Sârmaș, Vaidacămăraș, Cojocna, Viștea și Cluj. Biserica Adventistă din Sic a fost organizată în anul 1904. Lucrarea adventă în ținutul

Maramureș a luat amploare după cel de-al doilea război mondial, iar astăzi aceste meleaguri au o contribuție importantă la formarea istoriei advente din Transilvania de Nord.

În anul 1920, o dată cu organizarea Uniunii de Conferințe a Adventiștilor din România, a fost organizată și Conferința Transilvania, cu sediul în Cluj. În anul 1924, a fost construită Casa de Rugăciune din str. Cuza Vodă nr. 12. Aici funcționa sediul Conferinței care, până în anul 1940, a fost Conferința Transilvania – for bisericesc pentru toată Transilvania. Între anii 1940 și 1945 devine una dintre Conferințele Uniunii Maghiare; după anul 1945, devine Conferința Transilvania de Nord, pentru că la Sibiu este organizată Conferința Transilvania de Sud. După arondările anilor '60, poartă numele de Conferința Cluj, având în administrare bisericile din nordul Transilvaniei, Mureșul și Secuimea. După 1992, revine la denumirea de Conferința Transilvania de Nord, cu județele și bisericile de acum cunoscute.

După cunoștințele noastre, conducătorii responsabili ai acestei Conferințe au fost: John Hunergardt, Friderich Kessel, Daniel Farkas, Hans Bauer, Johann Prevlitz, Teodor Tătaru, Alexandru Delea, Alexandru Timiș B., Iosif Suciu și actualmente Szász Ernest.

— Alexandru Timiș
PASTOR PENSIONAR

Sacrificii pentru TEMPLU

Biserica Ocnița, jud. Bistrița-Năsăud

Deși economia națională trece prin criza tranziției, aceasta nu împiedică dezvoltarea Bisericii lui Dumnezeu atât pe plan spiritual și numeric, cât și fizic. Cu un spirit de sacrificiu, devotament și lepădare de sine, în peste 20 de localități de pe teritoriul Conferinței Transilvania de Nord, membrii bisericii, frați și surori, construiesc adevărate edificii de închinare – adevărate „oaze” pentru sufletele însetate după adevăr, părtășie și închinare. Șase dintre ele au fost finalizate și dedicate lui Dumnezeu și lucrării Sale în cursul anului 2002.

Străbătând teritoriul Conferinței, în pitoreasca regiune a Maramureșului, solia adventă a cucerit un teritoriu considerabil și mii de inimi pentru Hristos, așa cum este comuna Moisei, unde au fost înălțate trei temple de închinare, ceea ce a stârnit furia vrăjmașului care a căutat să distrugă prin incendiu unul dintre ele – Moisei Centru –, reușind doar în parte. Cu devotament și consacrare, frații și surorile noastre sprijiniți atât de frățietatea din jur, cât și de Uniunea de Conferințe, în mai puțin de două luni, au refăcut ce fusese distrus, acum lăcașul arătând chiar mai bine decât înainte. Autoritățile și lumea din jur au fost impresionate de spiritul de sacrificiu, unitatea membrilor și voința puternică de a nu accepta înfrângerea. Eforturile excepționale au fost răsplătite, în

parte, de sărbătoarea minunată de inaugurare care a umplut de bucurie inima tuturor.

Pătruși de același spirit de sacrificiu, frații și surorile din aceeași zonă au înălțat o altă Casă de Rugăciune în Dealul Ștefăniței, la doar 25 km distanță,

„Darurile de bunăvoie ale fraților și surorilor, făcute în credință și din iubire pentru Răscumpărătorul răstignit, le vor aduce multe binecuvântări, pentru că Dumnezeu notează și Își aduce aminte de fiecare faptă de generozitate din partea sfinților Săi.”

(Ellen White, *Mărturii*, vol. 4, p. 82)

într-o zonă „albă”, formând o comunitate de 23 de membri.

Pe teritoriul județului Cluj, amintim localitățile Berchieșu, Vișoara, Vișea, Buza și Țaga, toate finalizate în timp record, datorită credincioșiei și sacrificiilor depuse de frații locali, din zonă și diaspora.

Nu în ultimul rând, printre locașurile inaugurate în anul 2002 se numără și cel din Ocnița, jud. Bistrița-Năsăud, un sat situat la extremitatea de sud-est a Conferinței, populat de oameni cu „suflet mare” și voință puternică. Aici, pe o colină aproape de centrul satului, în aproximativ doi ani, cu eforturi deosebite, sprijiniți financiar în mare parte de sponsori din diaspora, frații

au ridicat un templu impozant, construit arhitectural la nivelul sec. XXI, cu mult gust și rafinament, sala bine luminată natural, caldă și îmbietoare pentru slujire și închinare. Fiecare element trădează sacrificiu, unitate și credincioșie.

În curând, altele, care se apropie de finalizare, așteaptă să fie dedicate lui Dumnezeu și lucrării Sale. La doar 6 km de Ocnița, spre nord, în comuna Teaca, s-a ridicat un nou templu, situat ultracentral, cu o arhitectură diferită, chiar unicat pe teritoriul Conferinței noastre. Alte două temple la fel de impozante se înalță pe teritoriul județului Cluj, în localitățile Sic

și Unguraș, în aceleași condiții financiare, exprimând aproape în exclusivitate sacrificiul membrilor bisericilor locale, contribuția Conferinței fiind la toate deosebit de limitată, un ajutor simbolic, exprimând atașament, împreună simțire și multă considerație pentru sacrificiul, devotamentul și credincioșia membrilor.

„Dumnezeu a fost Cel care l-a înzestrat pe poporul Său cu bogățiile pământului și Duhul Său i-a făcut binevoitori să aducă prețioasele lor daruri pentru templu.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 5, p. 779)

— Ioan Pârcălab
TREZORIER, CONFERINȚA
TRANSILVANIA DE NORD

TINERI PENTRU HRISTOS

Pentru studenții și tinerii din Cluj-Napoca, anul 2002 a adus o experiență nouă și plină de binecuvântare. În prima parte a lunii martie, dr. Loyd Willis, profesor de arheologie biblică, și William Kilgore, profesor de religie și greacă, de la South Western Adventist University, SUA, au prezentat seminarii pentru studenți la Casa de Cultură a Studenților. Programul fiecărei seri a avut o prezentare de arheologie biblică și una spirituală și s-a bucurat de un interes deosebit. Studenții neadvențiști au cerut multe lămuriri cu privire la dovezile arheologice care susțin autenticitatea relatării biblice. Un număr semnificativ de participanți au continuat să vină și la programul evanghelistic care a urmat.

Proiectul a fost realizat de studenții de la Amicus Cluj, de tinerii din cele trei biserici din Cluj-Napoca și de elevii Liceului Adventist „Maranatha”, în colaborare cu 29 de studenți și elevi de la Seminarul Adventist din Bogenhofen, Austria, și a avut două coordonate: una socială, desfășurată în câteva instituții de profil din oraș, și una spirituală, desfășurată pe stradă și în Casa de Cultură a Studenților. În fiecare zi, de dimineață, grupe formate din două sau mai multe persoane se așezau în diferite locuri ale orașului, pentru a-i invita în special pe tineri la prezentările care aveau loc seara. Deosebit față de alte ocazii era faptul că, înainte de a da o invitație, tinerii făceau un sondaj de opinie, după care prezentau experiența lor cu Hristos, apoi se rugau cu cel care accepta acest lucru. Poate credeți că au fost puțini cei ce au avut

curajul să participe la acest mod de a invita sau că aceia care au acceptat să se roage pentru ei în stradă au fost puțini, dar fiecare tânăr din cele 25 de echipe se întorcea din oraș plin de entuziasm și, în cele mai multe cazuri, prefera să mănânce foarte puțin sau deloc la prânz, doar pentru a sta mai mult timp în stradă, împărțind invitații.

Un element important și atractiv al programului a fost acela că temele publice au fost susținute de studenții de la Bogenhofen, care au condus la o experiență personală cu Hristos nu doar pe cele 17 persoane care au ieșit în față la apelul făcut în ultima seară, pentru a încheia legământ cu Mântuitorul prin botez, ci și pe cei care au participat la realizarea lui sau pe cei care au asistat. Am să vă prezint câteva mărturisiri.

R., studentă: *N-am crezut că mă voi putea ruga vreodată în mijlocul orașului cu un necunoscut. Primul tânăr cu care am discutat a fost bucuros să ne asculte și, atunci când i-am spus că vrem să ne rugăm, chiar ne-a prezentat problemele pe care le avea. Acest fapt m-a încurajat atât de mult, încât, după ce l-am abordat pe cel de-al doilea tânăr și am văzut că vorbește foarte bine germană, l-am lăsat să discute direct cu studentul austriac, iar eu am abordat o altă tânără și, după ce i-am mărturisit experiența mea cu Hristos, m-am rugat pentru ea. Acum mă bucur că Dumnezeu mi-a deschis acest drum de a-L mărturisi.*

Adrian, student, 24 de ani: *La început am fost curios să văd ce vrea să fie planșa din mâna lor, apoi, când s-au rugat pentru mine pe stradă, mi-am dat seama*

că oamenii aceștia au ceva deosebit, așa că am venit să îi cunosc mai bine.

Sora R., membră a Bisericii Adventiste: *Când mi-au propus să se roage pentru mine în stradă, nu știam cum să-mi ascund rușinea, dar, după ce a început rugăciunea aceea sinceră, m-am simțit binecuvântată și mi-a fost rușine de lipsa mea de credință și curaj. Experiența din stradă a fost un moment în care Dumnezeu mi-a vorbit.*

Sora G.: *L-am văzut pe fiul meu în oraș, rugându-se cu oamenii pe stradă, m-am bucurat și mă rog ca Dumnezeu să-mi dea și mie această putere.*

Această experiență ne-a demonstrat că tinerii din biserică pot realiza o lucrare deosebită și eficientă pentru tineri și pentru Hristos și, în același timp, câtă deschidere pentru problemele lor spirituale au tinerii care pe stradă par atât de indiferenți.

— Carol Potocian Băndean
DIRECTOR DEPARTAMENT
TINERET, CONFERINȚA
TRANSILVANIA DE NORD

Evangelhia pentru copii

Ioan Orban

*director,
Școala de Sabat/
Lucrarea Personală,
Conferința
Transilvania de
Nord*

În cadrul activității evanghelice din Conferința Transilvania de Nord, am abordat cu satisfacție o nouă metodă și un nou principiu: câștigarea părinților pentru Isus prin copiii lor. Această viziune am câștigat-o cu ajutorul unui grup din statul Texas, Statele Unite, condus de dr. Janice Miller, care în vara anului 2002 ne-a oferit 10 zile de vis. Pe teritoriul Conferinței noastre, la ora aceasta, avem o echipă compusă din 84 de colaboratori instruiți pentru activitatea Școlii Biblice de Vacanță.

În ce constă această activitate? În atragerea copiilor spre tematica biblică și spre dragostea lui Isus Hristos. Programul are ca timp de desfășurare vacanțele. Clasele de studiu sunt compuse atât din copiii bisericii, cât și din prietenii invitați ai acestora. Procesul de predare este divers și conține tematici specifice Bibliei, cum ar fi: Creațiunea, Exodul, Parabolele... Programul este îmbogățit prin diferite elemente care subliniază tematica prezentată: lucru de mână, jocuri creative, arte plastice, muzică, învățarea limbii engleze etc.

Aceste școli funcționează în următoarele localități de pe teritoriul Conferinței Transilvania de Nord: Cluj-Napoca, Sighetul Marmăției, Baia Mare, Coldău, Cugir, Câmpia Turzii, Aiud, Gherla.

Un mod inedit de organizare a Școlii Biblice de Vacanță a avut loc în localitatea Coldău, jud. Bistrița-Năsăud, unde un cort frumos amenajat lângă un lac pitoresc a găzduit acest eveniment. Copiii participanți au fost inspirați de lumea creată de Dumnezeu, fiind deosebit de inventivi, reproducând frumusețea naturii prin desene, sculpturi și creații literare.

Aș dori să prezint câteva impresii ale colaboratorilor noștri, referitoare la organizarea programelor Școlii Biblice de Vacanță.

Mutnean Rezső Károly, din biserica locală Cluj „A”:

Totul a început în vara anului 2002, când un grup din Statele Unite a prezentat Școala Biblică de Vacanță. Participarea copiilor, dar și a părinților a fost numeroasă și entuziastă. După plecarea americanilor, s-a născut ideea de a continua... În perioada octombrie-noiembrie 2002 am organizat întâlniri săptămânale, unde li s-a vorbit copiilor despre parabolele Domnului Hristos, bineînțeles, la nivelul lor. Nu au lipsit nici activitățile de lucru manual, care au făcut aceste parabole mai ușor de înțeles și s-au bucurat de mare popularitate în rândurile copiilor.

Punctul culminant al acestui program l-a constituit festivitatea de încheiere, organizată cu ocazia Crăciunului, la care au participat și părinții copiilor. Atmosfera a fost de-a dreptul înălțătoare și, așa cum spunea un părinte neadventist, „ne-am putut apropia mai mult de cer”.

Pastorul asistent Orban Antal Ferencz, din biserica locală Baia Mare, povestește:

Pregătirile pentru acest eveniment le-am început cu două săptămâni înainte. Subiectul prezentat a fost „Creațiunea”. Au fost implicați 11 membri ai bisericilor locale Baia Mare „A” și „B”. Cele mai eficiente metode folosite s-au dovedit a fi invitațiile personale, care au fost onorate în proporție de 80%, astfel că prezența medie a fost de 40 de copii, dintre care 20 neadvențiști. La programul festiv de încheiere au fost invitați și părinții copiilor. Casa de Rugăciune era arhiplină.

Un copil de 7-8 ani ne-a mărturisit: „Când voi fi mare,

aș dori să mă botez în această biserică.” Merită să continuăm această activitate frumoasă și nobilă!

Anca Simona, din biserica locală Sighetul Marmăției, povestește:

În ultima săptămână de vacanță a lunii septembrie 2002, s-a organizat în Sighet Școala Biblică de Vacanță. Copiii din biserică au împărțit 350 de invitații. La program au participat 150 de copii. O fetiță de 5 ani aducea în fiecare seară câte 5-6 copii. La sfârșitul acțiunii am avut un program special în Sabat, la care au participat și părinții copiilor. Au fost înmânate diplome speciale de

absolvire. Mama fetei amintite la început ne povestea că, după plecarea de la întâlnirile școlii biblice, copiii intrau în scara blocului și începeau să cânte. Vecinii erau foarte impresionați, remarcând că ceva anume s-a întâmplat cu acei copii. Mulți dintre ei participă în continuare regulat la întâlnirile cu exploratorii. Dumnezeu a fost cu noi. El ne-a îndemnat de fapt: „Lăsați copilașii să vină la Mine!”

În această lume a păcatului, caracterizată prin intoleranță, îndepărtare de Dumnezeu și de principiile morale și etice, Școala Biblică de Vacanță oferă o șansă de apropiere și reîntâlnire cu Dumnezeu deopotrivă copiilor, părinților și bunicilor.

UN CORT PENTRU VESTIREA EVANGHELIEI VEȘNICE

Este binecunoscută dependența noastră de localurile publice, în lucrarea de vestire a Evangheliei, și la fel de cunoscute sunt și piedicile în închirierea lor, mai ales în mediul rural. Exemple sunt nenumărate și personal a trebuit să le gust amărăciunea de mai multe ori. Aceasta a generat frământare și preocupare. Refuzul închirierii Căminului Cultural din Băiuț și a celui din Văleni, Maramureș, și lectura unui pasaj din *Mărturie*, în legătură cu adunările din corturi, mi-au aprins în minte ideea confecționării unui cort misionar.

Am făcut schița, am căutat sponsori și, în două luni de zile, visul a devenit realitate: un cort de 6x8m, cu schelet metalic și învelit cu prelată, cu dușumele de scândură îmbinate în panouri de 2x1,5 m, având în interior 14 bănci cu picioare rabatabile, însumând 84 de locuri, și cu sistem propriu de

încălzire prin aerotermă alimentată de o butelie de aragaz.

Oriunde este montat, cortul stârnește curiozitate, interes și ne aduce aminte că suntem străini și peregrini pe acest pământ.

A fost folosit cu succes în evanghelizările publice din localitățile Bocicoel – montat în curtea prezbiterului Bisericii Penticostale – și Vișeu de Jos – Danova, Maramureș.

Vă împărtășesc experiența de la Jelna, jud. Bistrița-Năsăud, unde cortul a slujit ca loc pentru evanghelizare în noiembrie-decembrie 2002.

Evanghelistul laic Ioan Moldovan a prezentat 18 conferințe biblice. Prezența, seară de seară, a unui număr mare de locuitori din Jelna – localitate fără prezență adventistă – a făcut să se umple cortul în fiecare seară. Prezentarea entuziastă, însoțită de imagini proiectate, a păstrat interesul până în ultima

seară. Am participat la seara de încheiere și am reținut următoarea declarație: „Mă numesc Dumitru Simonca și sunt ortodox, dar niciodată până acum nu am auzit ce s-a prezentat aici. Este frumos ce faceți și cred că toți oamenii ar trebui să audă aceste învățături”. Conferințele, sfaturile medicale, consultațiile făcute, muzica și oferirea de premii în Biblie au asigurat reușita acestei acțiuni, în urma căreia funcționează trei grupe de seminar în care studiază 15 oameni.

Dumnezeu ne-a oferit întotdeauna metode și ne-a inspirat mereu idei eficiente de lucru pentru împlinirea planului Său. Personal îi sunt recunoscător pentru ideea acestui cort misionar și, ca orice idee venită de sus, și aceasta este gratuită și poate fi multiplicată.

— Gabriel Blotor
PASTOR, CONFERINȚA
TRANSILVANIA DE NORD

Ce poate întâmpina cel care emigrează?

„Domnul
ocrotește
pe cei
străini...”
Psalmi 146,9

Lucio Altin
președinte,
Uniunea Italiană

Samuel Negrea
pastor,
biserica română,
Roma, Italia

De ce oare consideră Dumnezeu că trebuie să precizeze că ocrotește pe străin? Nu îi ocrotește El oare pe toți oamenii? Se pare că această categorie socială are nevoie de o atenție specială. Emigrarea este un fenomen social foarte vechi. Este definită ca fiind mutarea unui individ sau a unui grup dintr-un loc, pentru a se stabili temporar sau definitiv într-un alt loc. Cauzele pot fi multiple: religioase (răspunsul la o vocație divină), economice, politice, militare. Încă din timpurile biblice, oamenii își părăseau locul de naștere din motive mai sus-menționate. Avram răspunde unui îndemn: „Domnul zisese lui Avram: ‘Ieși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta’” (Gen. 12,1). Părăsirea sau rămânerea într-un anumit loc nu poate constitui o încălcare a orânduirilor divine, cu excepția cazului în care s-a primit o revelație specială din partea Domnului. Creatorul i-a dat omului dreptul de a alege aproape în toate domeniile vieții sale (spun aproape, pentru că nu putem să ne alegem părinții, fizionomia, locul de naștere etc.). O problemă se ridică atunci când omul scoate din planurile și alegerile sale elementul divin. Lucrul acesta îl spune și Cuvântul Domnului:

„Ascultați, acum, voi care ziceți: ‘Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie, și vom câștiga!’... Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: ‘Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru’” (Iacov 4,13.15).

Versetele acestea ne spun că acela care emigrează poate avea ca obiectiv să câștige, lucru care nu este criticat. Veniturile sunt necesare pentru întreținerea familiei, față de care noi avem o responsabilitate. Dar, atenție, deciziile trebuie luate în perspectiva „Dacă va voi Domnul”. Alegerea împreună cu Domnul implică maturitate în gândire și, implicit, asumarea responsabilităților care decurg din aceasta. Alegerile personale nu trebuie să devină o greutate pentru alții, de la care se așteaptă o serie de lucruri.

Uneori, se spune că cei care pleacă din țară se schimbă și nu totdeauna această schimbare este văzută ca fiind ceva pozitiv. Este oare adevărat că emigranții se schimbă? Cum are loc această schimbare și de ce?

În cele ce urmează, voi prezenta unele aspecte de care se poate lovi un emigrant atunci când abandonează mediul său de viață obișnuit, pentru a-și crea un altul. Trecerea de la un scenariu de viață la altul

nou o putem defini ca o fază de tranzit, iar aceasta îl pune pe individ într-o stare de criză. Criza este timpul dintre momentul pierderii echilibrului avut și cel al regăsirii unui nou echilibru.

Acest echilibru este format din relațiile sociale, familiale și spirituale, pe care le avem într-un anumit loc în care trăim și prin care cunoaștem poziția și locul nostru. Știm cum să acționăm sau să reacționăm, știm care este stima pe care o primim și din partea cui o primim, știm cine sunt cei care ne iubesc mai mult sau mai puțin, știm ce putem face în comunitatea noastră, știm care sunt darurile pe care le avem și cum ne-am obișnuit să le folosim...

Social

În țara de origine, fiecare om și-a construit, încă din copilărie, o rețea de prieteni, de cunoștințe, în mijlocul cărora are o poziție pe care a câștigat-o cu trecerea timpului. Acestora li se oferă prietenia și, la rândul lor, ei răspund mai mult sau mai puțin, dar știm ce să așteptăm de la fiecare. Când cineva emigrează într-o altă țară, părăsește acest cadru, această mișcare aducând cu sine pierderea (de cele mai multe ori) a poziției sociale avute, iar din punct de vedere profesional, trebuie să accepte să lucreze ceva cu care nu se identifică. Când cineva practică o profesie, aceasta îi dă și o identitate socială. Schimbarea bruscă a acestei identități nu are totdeauna un impact pozitiv asupra celui în cauză. Cel care până ieri a fost chemat „domnul...” trebuie să își asume titlul de extracomunitar. Acest cuvânt indică uneori pe cineva care nu face parte dintr-o categorie socială foarte respectată.

Când un extracomunitar caută să închirieze un apartament, va trebui să caute foarte mult până va găsi pe cineva care să-i acorde încredere.

O altă problemă este noua limbă, deseori cunoscută foarte puțin, dar care este indispensabilă pentru a putea relaționa cu cei din jur. Faptul că nu te poți exprima verbal așa cum o puteai face în limba maternă îți dă sentimentul unui handicap, pentru că nu reușești să comunici ceea ce gândești.

La acestea se adaugă nevoia unei gazde care costă foarte mult. Sunt foarte puține familii de străini care pot oferi găzduire. Nu pentru că au uitat să mai fie ospitalieri, ci pentru că nu au unde. Într-un apartament locuiesc mai multe familii sau persoane și fiecare își plătește patul, care este foarte greu de găsit. Cine vine la biserică pentru a cere găzduire la frați are toate șansele să nu găsească pe nimeni care să-l poată găzdui nici măcar o noapte (aceasta se întâmplă în Italia).

Îmi pare rău când văd frați și surori care vin plângând și-mi spun că nu au unde dormi, nu au ce mânca, nu au bani pentru cazare sau să cumpere biletul de întoarcere în țară. Mulți au plecat de acasă din cauza unor nevoi reale. Personal, m-aș bucura să pot oferi o soluție la toate cererile, dar bisericile adventiste din Italia nu dispun de mijloacele necesare pentru a face față acestor nevoi. Să nu-i credeți pe cei care vă spun că au un loc de muncă pentru dumneavoastră în Italia, dar, pentru a vă duce acolo, trebuie să le plătiți mai mult decât costă un bilet la autocar. Vă duc și vă lasă într-un oraș și spun că le pare rău, dar locul s-a ocupat. Pentru a nu avea probleme, când plecați de acasă, trebuie să fiți siguri că aveți unde dormi, că aveți bani pentru chirie, pentru mâncare și, eventual, pentru întors în țară.

În plus, legea statului interzice găzduirea unui străin, dacă nu este declarat la poliție că locuieste temporar la adresa respectivă.

Să ne imaginăm un apartament de trei camere în care locuiesc minimum trei familii, cu copiii lor... Toți folosesc aceeași bucătărie (aragaz, frigider, masă pentru mâncat... dacă le au), aceeași baie. Cam toți pleacă și vin în același timp și trebuie să aștepte unul după altul să poată folosi baia, să facă mâncare sau să mănânce. Aceste condiții obligă persoane cu exigențe de viață diferite să locuiască împreună și deseori apar disensiuni.

Familial

În general, cei care pleacă din țară sunt tineri și mulți sunt căsătoriti. De cele mai multe ori, vine un membru al familiei (soțul sau soția), iar, după un timp, familia începe să se întregască. Aceste stări strică echilibrul familial, în care fiecare avea rolul său, și apare nevoia indispensabilă de a se angaja în roluri de viață diferite. Dacă soțul a plecat, soția va trebui să preia responsabilitățile soțului și va trebui să facă lucruri neobișnuite pentru ea. Aceste schimbări generează stări de stres care pot avea un impact negativ. Când stau mult timp despărțiți, soții trebuie să se obișnuiască cu această stare, iar când vor începe iarăși să trăiască împreună, obiceiurile formate în perioada de separare pot genera tensiuni și stres. Demnă de luat în considerare este și vulnerabilitatea pe care o pot avea unele persoane în sfera emotivă. O excesivă nevoie de afectivitate poate determina unele persoane căsătorite să stabilească unele prietenii cu sexul opus, care la început nu sunt văzute ca fiind negative, dar care pot degenera cu multă ușurință.

Deseori, copiii sunt lăsați cu bunicii sau rudele și trăiesc un sentiment de abandon. Copiii se simt pe locul doi în sfera de evaluare a părinților. Îmi amintesc o fată de circa 9-10 ani care, plângând, mă întreba de ce tatăl a plecat și nu

stă cu ea. Eu știu că Dumnezeu a făcut familia să stea împreună, dar, vrând să o fac să își mențină stima pentru tatăl ei, i-am spus: „Tatăl tău te iubește și, ca să te vadă fericită, a mers să lucreze pentru a vă întreține, pe tine și pe mama ta. Însă el nu este fericit când este departe de tine.” Fetita m-a privit și m-a întrebat cu nedumerire: „Sunt banii mai importanți decât mine?” Banii cei mulți nu aveau valoare pentru ea. Ea îl dorea pe tatăl ei aproape și așteptările sale erau juste. Pentru ca personalitatea și sfera emotivă ale unui copil să se dezvolte armonios, el are nevoie de prezența celor doi părinți biologici, pe care nimeni nu-i poate înlocui.

Familiiile care au plecat din țară și sunt împreună sunt cele mai fericite. Dar ceva le frustrează totuși bucuria. Dacă în țară aveau locuința lor, aici trebuie să se mulțumească, de cele mai multe ori, cu o singură cameră, chiriile fiind foarte mari. Se pierd acea intimitate a familiei, iar consecințele se resimt la nivelul relațiilor interpersonale.

Tinerii necăsătoriți, care pleacă de lângă părinții lor, ar trebui să aibă maturitatea necesară pentru a prelua acele responsabilități pe care, până atunci, le-au purtat părinții pentru ei.

Spiritual

De cele mai multe ori, cei care pleacă din țară vor să aibă simțământul prezenței divine. Ei simt că lasă în urmă ceva drag (familie, biserică), dar Dumnezeu merge cu ei și de aceea unii fac anumite promisiuni de credincioșie. Ajung în noua biserică și constată că nu este la fel ca aceea pe care au lăsat-o în țară. Aici trebuie să se obișnuiască să se raporteze la noua realitate, iar în perioada aceasta pot avea sentimentul inutilității.

Vor trebui să câștige credibilitate, să identifice modul prin care pot deveni o parte activă în comunitate.

Viața devoțională va trebui să găsească un nou ritm. În noua locuință poate nu vor mai avea acea cameră liniștită și va trebui identificat un loc acceptabil pentru

acest lucru. Unii credincioși care îl iubesc pe Domnul și cărora le place să studieze lucrează 10, 12, chiar 14 ore pe zi și nu mai au timp pentru părtășia cu frații și pentru viața devoțională. Toate aceste lucruri îl pun pe credincios într-o nouă stare, pe care nu este obișnuit să o gestioneze. Prima reacție a emigrantului este aceea de a căuta o scuză cu o cauză externă, însă adevărata cauză este noua realitate la care nu este obișnuit să se raporteze. Bisericile adventiste din diaspora predică același mesaj advent ca acelea din țară, dar este ascultat cu o altă stare de spirit.

Cel care dorește să trăiască experiența emigrării va face față mult mai bine situațiilor, dacă va ține cont de aceste faze de tranziție și se va pregăti să le înfrunte. Poate pentru aceste motive și pentru multe altele, Dumnezeu spune că ocrotește pe străin. El cunoaște sensibilitatea sa majoră și-i spune celui străin: „Eu sunt cu tine. Dacă într-o zi vei căuta pe cineva în fața căruia să-ți poți deschide inima și care să te înțeleagă, Eu sunt aici, te aștept.”

REPERE DIN ȚARA PORTOCALELOR ȘI A MĂSLINELOR

O dată cu anii '90, încep să se stabilească în Peninsula Iberică primii adventiști români. Sosesc pe rând: unul câte unul. Puțini dintre ei au fost scutiți de peripeții, riscuri sau sacrificii, și ce sacrificii! La început, numărul acestora era firav. An după an, celor din micul grup format li s-au alăturat prietenii și rudele. Datorită hărniciei, spiritului practic, inventiv, și dispoziției de a lucra orice, românii au început să primească oferte de muncă. Disponibilitatea fraternității adventiste spaniole este evidentă. Sunt ajutați, orientați, găzduiți.

Primele socoteli văd lumina zilei. Cu bănuții câștigați în general pe șantiere sau în casele spaniolilor, pot fi țesute atâtea speranțe, împletite atâtea vise; atâtea doruri și așteptări pot fi împlinite. O viață mai bună, normală, decentă, poate fi și a noastră. Era un deziderat. Normal!

Încetul cu încetul, mirajul necunoscutului de la capătul celor aproape 4.000 de kilometri depărtare se aprinde mai semeț, mai îmbietor în entuziasmul și privirile celor de acasă.

De ce nu am reuși și noi, dacă „ei”, cei plecați, au reușit? Unii întrezăresc sau savurează deja primele roade. Chiar dacă, pentru „dulceata” acestora, prețul este întreg. Nimic nu se oferă pe gratis. Mai ales aici. Doar mântuirea e fără bani. Totuși, dacă ar fi prețuită de toți, rezultatele nu s-ar lăsa așteptate. În lumea aceasta, totul se plătește. Adesea scump. Uneori foarte scump. De atâtea ori prețul oferit înseamnă zbucium, boli sau înstrăinare... sau/și afectează familia, biserica, credința și destinul veșnic, profesia și pacea sufletească sau... Oricum, nu trebuie generalizat și nici speculat.

Nu doar românii au cunoscut gustul acestei „pâini” a exodului. Și spaniolii au consumat-o în trecut; sunt familiarizați și ei cu vicisitudinile lui. Oricum, suntem înțeleși. Chiar mai mult, suntem ajutați, încurajați, din lacrimi și sudoare, cu perseverență și curaj, se scrie o nouă slovă. Se trudește pentru o casă, pentru o pâine. Însă pentru ce trudesce oare cei care o au? Pentru un „mai bine”, pentru un nou orizont, noi perspective pentru ei înșiși sau pentru cei ce vin din urmă. Dar „când”, „cât”, „ce” înseamnă „mai bine”? Simțul măsurii nu este totdeauna la modă. [...]

Liviu Olteanu, pastor, biserica română, Spania

EMIGRAȚIA —PLANUL LUI DUMNEZEU?

Emigrația – planul lui Dumnezeu? Întrebarea poate să șocheze, dar este una dintre convingerile pe care le-am dezvoltat în ultimii ani. Refugiații și emigranții reprezintă cea mai mare provocare a secolului XXI, dar, în același timp, oferă ocazii excepționale pentru slujire și misiune. Am fost obișnuiți să considerăm emigrarea ceva negativ, ca o trădare a valorilor și culturii în care ne-am născut. Aș vrea să propun o schimbare de perspectivă în lumina Bibliei. Articolul acesta se adresează atât celor rămași acasă, cât și celor care au emigrat în decursul timpului.

În cartea *Dorul de casă*, Ellie Wiesel scria, în 1996, că secolul XX a fost marcat de „dislocări umane de dimensiuni continentale... Niciodată până atunci nu au plecat atât de multe persoane, părăsindu-și casele.”¹ Începutul secolului XXI nu face decât să confirme agravarea crizei. Statisticile cu greu pot reflecta realitatea, însă se consideră că la ora actuală există între 20 și 35 de milioane de emigranți și refugiați înregistrați de diferite organizații. Emigranții au traversat granițele țării lor în căutarea unei vieți mai bune, a supraviețuirii în condiții decente sau fugind de persecuție etnică sau religioasă. Alții au plecat pentru o vreme, menținând legături cu ambele culturi între care oscilează.

Toți aceștia au în comun dezrădăcinarea, sentimentul înstrăinării, singurătatea și descurajarea. Dar tot printre aceștia întâlnești cea mai intensă speranță, precum și hotărârea de a rezista în fața dificultăților și a-și reface viața în locul în care au ajuns. Și ceea ce este pozitiv este faptul că emigranții sunt cei mai deschiși schimbărilor, inclusiv în ce privește convingerile religioase. Pentru unii, menținerea unei identități religioase reprezintă o ancoră în lumea nouă și plină de neprevăzut în care au poposit. Alții aduc cu ei o credință plină de vitalitate. Fiecare situație conține potențial pentru slujire și misiune.

Care este răspunsul creștinilor adventiști față de realitățile emigrării? Există voci care susțin că cei plecați în căutarea unei vieți mai bune sunt „lumești” și nu caută decât interese materiale. Alții îi invidiază, compătimentându-se în tăcere că nu au avut aceeași șansă. Puțini se gândesc însă la dificultățile pe care emigranții le întâmpină și la pericolele cu care se confruntă, dar și la ocaziile fără precedent pentru o mărturie creștină. Consider că o perspectivă corectă asupra acestui subiect nu poate fi formată decât dacă privim în Scriptură. Emigrarea este un subiect omniprezent pe paginile sacre.

Emigrația în Scriptură

Copiii lui Dumnezeu sunt descriși ca „străini și călători pe acest pământ”. A fi „străin” reprezintă o caracteristică fundamentală a identității creștine. În timpuri străvechi, Avraam a fost chemat din locul în care se afla și trimis în peregrinaj către o destinație necunoscută. Deși arameu nomad, Avraam era legat de poporul său și de teritoriul care îi devenise cunoscut. Dumnezeu îl cheamă să iasă din rutina călătoriilor lui sezoniere și să se îndrepte spre o destinație în același timp necunoscută, dar precisă.

În făgăduința pe care o primește, printre promisiunile legate de un urmaș și de teritoriu, este strecurată și ideea că „sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani”.² Lui Avraam nu i s-a promis o viață ușoară și nici împlinirea făgăduinței în timpul vieții lui. Doar urmașii lui, după generații, aveau să intre în Canaan și să se bucure de „laptele și mierea” țării. Le sună familiar această istorie celor care se străduiesc să construiască un viitor pentru copii și nepoții lor în noua țară pe care și-au ales-o ca rezidență? Numai că făgăduința făcută lui Avraam nu

Cristian Dumitrescu
doctorand,
Universitatea Andrews,
SUA

se oprește aici. Dumnezeu intenționa ca Israel să devină o binecuvântare pentru „toate familiile pământului”.³ Scopul divin în emigrație este binecuvântarea națiunilor în care se stabilesc copiii lui Dumnezeu. Noțiunea de străin și călător este parte integrantă a identității de ales al lui Dumnezeu.

Avraam, Isaac și Iacov au fost străini (ebr. *gerim*) în Canaan și, ulterior, în Egipt. Periplul lui Israel în Egipt începe cu vânzarea lui Iosif. El avea toate motivele să se considere lovit de soartă și uitat de Dumnezeu. Ajunge întemnițat pe nedrept pentru refuzul său de a accepta un mod de viață comun noii culturi în care se afla. Ar fi fost îndreptățit să îi ceară socoteală lui Dumnezeu pentru situația în care a ajuns. Dar Iosif rămâne credincios și nu uită „învățăturile tatălui” și „îndrumările mamei”. El, „visătorul”, știe să identifice mâna lui Dumnezeu la lucru prin visuri. Paharnicul uituc își aduce aminte, în cele din urmă, de Iosif și de eliberarea prezisă. Iar Dumnezeu transformă aparentul blestem personal în binecuvântare pentru toate familiile pământului. În timpul secetei, Iosif hrănește toate națiunile din jurul Egiptului și le asigură supraviețuirea.

Însă mâna egiptenilor care nu l-au cunoscut pe Iosif apasă

greu asupra lui Israel. Se părea că cerul este de plumb și că rugăciunile și strigătele sunt adresate unui Dumnezeu surd. El însă avea un plan: trebuia să își manifeste puterea în mijlocul neamurilor, ca mărturie și ca o provocare la alegere. Israel iese în cele din urmă din Egipt, bogat, liber, și împreună cu el ies și celelalte neamuri și chiar egipteni care fuseseră convinși de descoperirea de Sine a adevăratului Dumnezeu. Nu este de neglijat nici faptul că Divinitatea îl instruiește pe Moise, viitorul instrument și lider al eliberării din robie, în pustie, în exil. Acesta trebuia să învețe ce înseamnă să fii străin și călător.

Când au intrat, în cele din urmă, în posesia țării făgăduite, Dumnezeu le-a reamintit evreilor că „țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici”.⁴ Ei ar fi trebuit să se considere străini în propria țară, doar administratori ai posesiunii lui Dumnezeu, locuind acolo prin harul și îngăduința Acestuia. Erau un popor ales, dar străin. La fiecare seceriș își reaminteau istoria exodului, brutalitatea asupritorului, dar și intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu. Amintirea nu era doar un sentiment, ci era însoțită de dăruire față de levit, de străin, orfani și văduve; iar aceștia trebuiau „să mănânce și să se sature, în cetățile tale”.⁵

Rut exemplifică strălucit aplicarea acestui principiu. O străină moabită, văduvă, cu familia decimată de boală și despărțire, Rut emigrează în Israel chiar la vremea secerișului. Dumnezeu transformă tragedia în biruință, iar Rut devine parte din arborele genealogic al lui Isus, grație unui israelit care respectă orânduirile divine cu privire la străini și nu uită că și el e străin și călător.

Naaman, un alt neisraelit, determinat de o problemă de sănătate, vine să caute ajutor în teritoriul lui Israel. În acest caz, este vorba de o dublă migrație. Israelii fuseseră duși în robie în Siria, iar una dintre prizonierele de război îi „vinde” căpeteniei oștirii asiriene secretul sănătății. Naaman va cunoaște intervenția lui Dumnezeu nu doar asupra pielii, ci și asupra sufletului său. Voi reveni asupra acestei istorii.

Confruntat cu exilul, Israel nu poate pricepe că Dumnezeu Se află în spatele acestuia. Estera este dusă la palatul lui Xerxes și inclusă în rușinosul lui harem, am spune noi. Dar vorbele lui Mardoheu scot la iveală o înțelegere mult mai profundă a realității: „Cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?”⁶ Chiar și Daniel recunoaște că „Domnul a dat în mâinile lui” Nebucadnezar pe Israel.⁷ Decretele ulterioare, emise în toate provinciile și în toate limbile existente, denotă

ADVENTIȘTII ÎN PRESA STRĂINĂ

Împărtășind multe dintre obiceiurile tradiției iudaice, adventismul de ziua a șaptea este practicat de aproximativ 1.500 de persoane în Israel – cei mai mulți dintre ei provenind din masa muncitorilor. [...] Biserica Adventistă a comunității românești din Israel are în jur de 500 de membri. [...] Majoritatea adventiștilor din această țară au ajuns aici în timpul ultimilor zece ani în căutare de lucru; unii dintre ei au venit chiar mai înainte. Există numai câțiva adventiști în vârstă care sunt în Israel din perioada anilor 1950-1960. [...] Eli este manager în domeniul construcțiilor în zona Tel Aviv. El a angajat 14 adventiști de-a lungul a șase ani până când autoritățile i-a depistat și i-a expulzat din Israel. El a declarat: „Dacă ar fi după mine, aș da tuturor celor 1.500 de adventiști cetățenia israeliană, și aceasta nu pentru că m-ar servi pe mine. Vă jur, aceștia sunt cei mai minunați oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Un prieten m-a auzit că am angajat români și mi-a zis: „Ești nebun? Aceștia sunt oameni pe care nu poți conta. Sunt bețivi, miros urât, fură...” L-am invitat să vină și să vadă. Toți erau îmbrăcați frumos, erau îngrijiți, nu fumau și nu foloseau băuturi alcoolice. Sunt niște oameni minunați, muncitori, harnici și cinstiți. Am mare încredere în ei. Îi aduc într-un loc de muncă și nu trebuie să-i păzesc. Cuvântul lor este demn de încredere. Din nefericire, poporul israelian profită întotdeauna de pe urma lor.” [...]

Fragment din articolul „Așteptându-L pe Mesia”, de Vered Levy-Barzilai, apărut în ziarul *Ha'aretz*, 14 februarie 2003

planul lui Dumnezeu cu emigranții sau exilații evrei.⁸

Iona, un personaj aparte, este mandatat expres de Dumnezeu să călătorească în ținutul Asiriei, pentru a rosti judecățile divine asupra cetății Ninive. Folosindu-și propria rațiune, Iona decide că nu este cazul să facă o astfel de incursiune într-un teritoriul străin și ostil. Dar Dumnezeu are un alt plan și încăpățânatul profet trebuie să învețe lecția peștelui pentru a accepta să împlinească planul divin. Confruntat cu o masivă și surprinzătoare convertire, Iona tot nu poate accepta planul lui Dumnezeu cu el, fapt pentru care se ceartă cu Acesta. El, alesul, se consideră umilit de împlinirea oracolului, fără să înțeleagă că Dumnezeu dorește ca poporul ales să lucreze în favoarea altor națiuni.

Israel și-a continuat existența prin harul lui Dumnezeu, iar reamintirea dublului statut de ales/străin l-a ajutat să nu uite dependența de Dumnezeu. Când israeliții au decăzut în idolatrie și opresiune socială, uitând că viața și prosperitatea le-au fost oferite ca dar, Dumnezeu i-a lăsat să simtă ce înseamnă să fii cu adevărat străin în exil. Au ajuns orfani și văduve, fără suport, libertate, siguranță, hrană sau speranță.⁹ Însăși Iehova, Eliberatorul lor, a devenit pentru ei „ca un străin în țară, ca un călător”.¹⁰

Isus Se naște ca străin, exilat într-o ieszle, departe de casa Sa, de cer. Nimeni nu poate pretinde că provine din aceeași grupare etnică cu El. La scurt timp, este nevoit să emigreze în Egipt. În felul acesta, se poate spune că a suferit în toate lucrurile asemenea nouă. Se identifică cu noi, cei străini și călători. Deși născut evreu, este respins chiar de propriul popor. Și de aceea toți ne întâlnim în El, indiferent de identitatea noastră națională. Isus a fost în același timp și călător. Independent de instituțiile religioase ale vremii, Isus a umblat pe drumurile prăfuite ale Palestinei, ca unul care a căutat să împlinească nevoile altora, totdeauna dispus să împlinească voința Tatălui său ceresc.

Pe ucenicii Săi i-a învățat să fie tot străini și călători. I-a chemat să-și abandoneze plasele de pescuit, o meserie tradițională, pentru a deveni pescari de oameni, o meserie necunoscută până atunci. I-a purtat prin tot teritoriul Palestinei, ba i-a dus chiar și în Siro-Fenicia, pentru a-i confrunța cu o cultură diferită și a le lărgi orizontul.

Ucenicii sperau ca Isus să îi elibereze de romani. Dar El nu S-a referit niciodată la acest aspect. Isus avea un alt plan. Romanii construiseră un imperiu în cadrul căruia rețeaua drumurilor asigura deplasarea rapidă și comuni-

carea eficientă până la marginile cunoscute civilizației timpului. Era nevoie de acest sistem modern al zilei, pentru a duce Evanghelia la toate neamurile, semințiile, limbile și noroadele.

Și în Imperiul Roman emigrarea se producea în dublu sens. Romanii staționați în Palestina veneau în contact cu Evanghelia. Sutașul Corneliu este primul „păgân” convertit la creștinism în Noul Testament, în timp ce Petru are probleme să înțeleagă cum lucrează Dumnezeu. Saul din Tars pleacă la drum cu gândul să șteargă creștinismul de pe fața pământului. Dar Dumnezeu îl transformă în instrumentul Său cel mai ales. Biserica din Damasc este uluită și se teme să îl accepte. Dumnezeu confirmă însă faptul că Saul are cele mai bune atuuri pentru a evangheliza marele Imperiu Roman. Iar reprezentanții lui Dumnezeu în acest imperiu sunt emigranții evrei, care părăsiseră Palestina din motive economice sau de persecuție. Dumnezeu provoacă emigrația în dublu sens.

Cred că a devenit clar faptul că Dumnezeu este cel care creează condiții de criză politică sau economică, pentru a-Și aduce la îndeplinire planurile. Isaia spune că „Domnul, Dumnezeul oștirilor, va lua din Ierusalim și din Iuda orice sprijin și orice mijloc de trai, orice izvor de pâine și

ADVENTIȘTII ÎN PRESA STRĂINĂ

Cel mai înalt reprezentant al Bisericii Adventiste din România a adus la Castellon, în bagajul său, cuvinte de speranță și sprijin pentru credincioșii din România... Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, a vizitat biserica din Castellon. Sala era ticsită de bărbați și femei îmbrăcați frumos pentru acea ocazie. [...] La această ocazie au participat Alberto Guaita, președintele Uniunii Spaniole, și pastorii Javier Moliner și Gheorghe Boantă.

Primele cuvinte de la altar ale președintelui român au făcut să apară zâmbete pe fețele celor din adunare, spunând că „toți acești oameni m-au făcut să gândesc la tot ceea ce vor fi construit mâinile puternice ale acestor bărbați și la cât de mult vor fi făcut curățenie femeile în acest oraș”. [...] Președintele român a asigurat că Biserica Adventistă este conștientă de emigrarea credincioșilor adventiști și conducătorii bisericii depun eforturi de a-i informa pe credincioși de riscurile la care se pot expune, dacă decid să emigreze...

Fragment din articolul „Biserica Creștină Adventistă” apărut în ziarul *Mediterraneo de Castellon*

orice izvor de apă..."¹¹ În felul acesta, oamenii sunt nevoiți să emigreze. Care este însă scopul?

Scrisorile lui Ieremia adresate celor din exil sunt concludente: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel, către toți prinșii de război, pe care i-am dus din Ierusalim la Babilon: 'Zidiți case și locuiți-le; sădiți grădini și mâncați din roadele lor! Luați-vă neveste și faceți fii și fiice; însurați-vă fiii și măritați-vă fetele, să facă fii și fiice, ca să vă înmulțiți acolo unde sunteți și să nu vă împuținați. Urmăriți binele cetății, în care v-am dus în robie, și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atarnă de fericirea ei!'"

Exilul este opera lui Dumnezeu. Israel, poporul ales, conștient de vocația și destinul său, asculta cu greu aceste cuvinte. Le-a trebuit un timp îndelungat ca să înțeleagă ce spunea Dumnezeu: „v-am dus în robie..." Ei știau că Dumnezeu este prezent în templu, dar acum descopereau că este un Dumnezeu al întregii creații și al întregului pământ. „Au descoperit că puteau cânta imnurile Sionului chiar și pe pământ străin. El era acolo în aceeași măsură ca și la Ierusalim."¹² Acolo unde este Dumnezeu, viața are sens, scop și e plină de bucurie. Există libertate chiar în robie. Iar Dumnezeu ne-a demonstrat cum trebuie să trăim. Nu în apatie, descurajare sau autoînvinuire. Loialitatea noastră transcende apartenențele politice sau naționale. Cuvântul-cheie este integritate, indiferent de locul unde ne aflăm. Când facem ceva pentru alții, descoperim libertatea care oferă împlinire vieților noastre. Ne putem compătimi pentru situația precară în care ne aflăm, din punct de vedere economic și al statutului într-o țară străină. Dar la fel de bine putem să ne considerăm unelte în mâna divină, pentru a duce vestea cea bună societăților secularizate.

Motivul exilului definește identitatea noastră, în timp ce motivul peregrinului ne definește vocația. Nu suntem chemați să ne cramponăm de țări, sate sau orașe, ci să dăm dovadă că suntem liberi să urmăm exemplul lui Isus, împlinind nevoile celor din jurul nostru cu flexibilitate, adaptabilitate și deschidere. Asemenea lui Israel, cu secole în urmă, creștinii împrăștiați pe suprafața globului trebuie să se folosească de acest avantaj, pentru a descoperi slava lui Dumnezeu printre popoarele în mijlocul cărora se află.

Emigrația contemporană

Istoria lui Naaman și a slujnicilor din casa lui se repetă, de data aceasta în sens invers, în zilele noastre. Determinată de motive financiare, Mariana se decide să plece în Israel. Aici ajunge să lucreze în casa lui Vered, o ziaristă israeliană de renume. Intrigată de capacitatea și corectitudinea fetei, de expresia bucuriei de pe chipul și din glasul ei, chiar și atunci când muncește, Vered se decide să-i afle secretul. Surpriza îi depășește însă așteptările. Avea să descopere că Mariana este creștină adventistă, ce își cântă și trăiește bucuria cunoașterii lui Dumnezeu chiar și într-o țară străină, secularizată.

Vered petrece un Sabat împreună cu Mariana în biserica adventistă de limbă română, dar nu este satisfăcută cu atât. Vizitează bisericile ghaneeză, filipineză și rusă din Tel Aviv, participând apoi la inaugurarea casei adventiste de editură „Haim ve Shalom". Aici are ocazia să intervieveze reprezentanți ai bisericii de la cel mai înalt nivel și pe președintele câmpului misionar Israel, pastorul Richard Elofer. Este surprinsă să descopere faptul că un evreu poate fi în același timp și creștin adventist și că există nenumărate asemănări între iudaismul Torei și adventism.

În aceeași seară, Vered își vizitează rudele, iar subiectul de discuție este marea ei descoperire: Biserica Adventistă. În zilele următoare, continuă să caute, pe internet, prin prieteni, noi informații despre adventiști. Iar Dumnezeu răspunde interesului ei crescând, oferindu-i resursele cele mai bune. Rezultatul? În ziarul Ha'aretz (citit preponderent de intelectualitatea israeliană), din 7 februarie 2003, Vered publică un articol de câteva pagini, însoțit de imagini și declarații, intitulat „Așteptându-L pe Mesia". Descrierea adventiștilor și a credinței lor în cel mai frumos mod posibil atrage reacții pozitive, exprimate prin telefoane, e-mail și presă.

Și toate acestea, ca rezultat al emigrării unei tinere adventiste din România, din motive economice. O tânără care știe să își trăiască cu bucurie credința chiar în exil. Dumnezeu Se folosește de instrumente umile, pentru a Se face cunoscut într-o singură zi unei întregi națiuni secularizate. Asemenea Mariane sunt mulți emigranți români în Spania, Austria, Germania, Italia, Franța sau Statele Unite ale Americii. Ei au șansa și privilegiul de a-L face cunoscut pe Dumnezeu națiunilor în mijlocul cărora trăiesc.

¹ Elie Wiesel, „Longing for Home" in *The Longing for Home*, Leroy S. Rouner, ed. (Notre Dame, IN: University of Notre Dame Press), 17-29.

² Geneza 15,13.

³ Geneza 12,3.

⁴ Levitic 25,23.

⁵ Deuteronom 26,12.

⁶ Estera 4,14.

⁷ Daniel 1,2.

⁸ Daniel 3,28. 29; 4,1-3. 34-37; 5,29; 6,25-28.

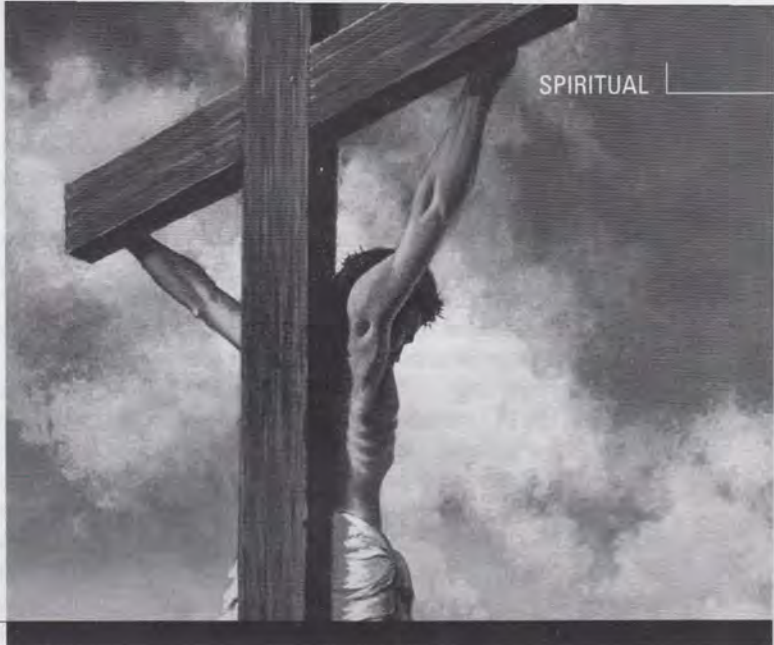
⁹ Plângerile lui Ieremia 4-5.

¹⁰ Ieremia 14,8.

¹¹ Isaia 3,1.

¹² George W. Webber, *Today's Church: A Community of Exiles and Pilgrims* (Nashville, TN: Abingdon, 1979), 12.

La fel ca Isus

Cu ani în urmă, am susținut un examen de care se legau multe rugăciuni, vise și speranțe. Pentru acel examen m-am pregătit ani în șir, dar subiectul la proba orală a fost cel mai incomod dintre toate. M-am descurcat cumva, însă examinatorii, oameni cu multă experiență, au observat că nu sunt suficient de convingător, astfel că, după ce am epuizat subiectul, au lansat o serie de întrebări, la care am dat răspunsuri scurte și precise. Era clar că mă descurcam din ce în ce mai bine, am prins curaj, mă vedeam ajuns la liman, când unul dintre examinatori mi-a cerut să redau definiția harului. Pe nerăsuflate am spus: „Harul este iubirea și mila veșnică, nemeritată, a lui Dumnezeu cu care S-a întors către omenirea căzută în păcat, oferind salvare prin Isus Hristos”. „E bine”, mi-a spus cel care-mi adresase întrebarea, „dar vă rog să încercați și alte definiții pentru har.” Am încercat, însă de fiecare dată mă bloca scurt, spunându-mi: „Asta se cuprinde în prima definiție, altceva aștept!” După a cincea sau a șasea încercare, am renunțat. S-a lăsat o liniște apăsătoare, apoi examinatorul a spus sacadat:

„Harul este mila lui Dumnezeu, care se îndură;

Harul este înțelepciunea lui Dumnezeu, care plănuiește;

Harul este puterea lui Dumnezeu, care pregătește;

Harul este dragostea lui Dumnezeu, care se îngrijește;

Harul este caracterul lui Dumnezeu,

care cuprinde mila și adevărul, dreptatea și pacea;

Harul este unirea dintre iubire și sfințenie, adevărata temelie a naturii lui Dumnezeu în Hristos.”

S-a făcut din nou liniște. De fapt, nu mai era nimic de adăugat. Președintele comitetului mi-a mulțumit, m-am ridicat, am salutat și am ieșit. În așteptarea rezultatului, am experimentat simțăminte diferite: neliniște și teamă, știind în ce atmosferă s-a încheiat examinarea, încredere și speranță, ținând cont de subiectul discutat și de profunzimea și frumusețea definiției harului. După comunicarea rezultatului, vreme îndelungată am fost tulburat că am „picat” examenul tocmai la subiectul HAR, mai precis la definirea acestuia, și încercam să mă gândesc ce ar fi însemnat să fi experimentat harul în ocazia respectivă, fiind tratat cu înțelegere și mai multă îngăduință...

Experiența aceasta m-a determinat să mă aplec cu mai multă atenție asupra subiectului HAR. Frumoasa definiție a examinadorului am găsit-o într-unul dintre studiile biblice de la Școala de Sabat (prin anii '81) și am memorat-o, iar unul dintre textele mele favorite este 2 Petru 3,18: „Ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. Dumnezeu nostru, necuprins și veșnic, activ și spontan, este numit „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5,10) și, fiind legați de El prin credință, nu putem decât să creștem în har. Această creștere

Iacob Pop

secretar,

Conferința

Transilvania de Sud

deschide perspective minunate pentru credincios, viața sa este frumoasă, în continuă schimbare, scutită de monotonie și blazare, o viață din belșug.

Privind contextul în care apostolul scrie îndemnul de a crește în har, este ușor de remarcat cele două mari avantaje:

- protejați în fața celor mai subtile și periculoase rătăcirii;

- pregătiți pentru ziua Domnului care va veni pe neașteptate.

Lista beneficiilor este lungă: scutirea de ispita mândriei, a încrederii în propria persoană, a etalării; siguranță și încredere în bunul Dumnezeu; o credință simplă și activă; blândete, umilință și iubire; o viață de biruință; capacitate sporită de a lucra pentru Dumnezeu; vorbirea va fi „totdeauna cu har”, încurajând, mângâind și susținând pe cei doborâți de întristare; un caracter asemenea Domnului Isus și, nu în ultimul rând, suportarea necazurilor și a încercărilor.

A crește în har înseamnă, în primul rând, experimentarea acestuia mai mult decât capacitatea de a oferi o definiție completă și cât se poate de frumoasă. La întrebarea: „Ce înseamnă har?”, un predicator american a răspuns: „Dacă la casa mea ar veni un om, eu i-aș servi o mâncare gustoasă și i-aș oferi un pat confortabil pentru noapte; aceasta ar însemna bunătate, ospitalitate. Dar dacă acest om ar fura din averea mea un lucru valoros și pe urmă i-aș pregăti din nou o mâncare gustoasă și i-aș pregăti din nou un pat confortabil pentru noapte, aceasta ar fi HAR.”

Apostolul Petru leagă „creșterea în har” de „creșterea în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. Și ce altă sursă mai

autorizată și recomandată ne-a lăsat Dumnezeu pentru aceasta decât Cuvântul Său? Credinciosul va crește în har direct proporțional cu măsura în care prețuiește, studiază și depinde de Cuvânt și se deprinde să mediteze asupra lucrurilor divine. De fapt, studierea Cuvântului conduce la creșterea în har, iar creșterea în har conduce la o înțelegere mai profundă a Cuvântului, la descoperirea unor frumuseți noi în adevărurile sfinte, iar această nouă și profundă înțelegere are ca rezultat creșterea în har... Ce minunat! Ce frumoasă este viața credinciosului autentic!

Așa cum plantele nu cresc prin grijă proprie, așa cum

„Dumnezeu are o mare bucurie când Își revarsă harul peste oricine însetează după acesta. El dă fiecăruia un timp de milă, nu pentru că am avea dreptul la ea, ci tocmai pentru că suntem peste măsură de nevrednici. Nevoia noastră este aceea de a avea destoinicia care să ne dea asigurarea că vom primi acest dar.”

(Ellen White, *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 8)

un copil nu poate prin putere proprie să adauge ceva la statura lui, tot astfel noi nu vom fi în stare, prin grija și eforturile noastre, să ne asigurăm creșterea spirituală. Ellen White redă într-un mod convingător această realitate: „Mulți consideră că trebuie să facă ceva, să aibă o parte în lucrarea de mântuire. Ei s-au

încezut în Hristos pentru iertarea păcatelor, dar acum caută ca prin propriile eforturi să trăiască o viață neprihănită. Orice efort de felul acesta va da greș... Creșterea noastră în har, bucuria noastră, puterea de a fi folositori, toate acestea depind de unirea noastră cu Hristos. Prin comuniunea noastră cu Hristos, rămânând în El zi de zi și ceas de ceas, numai așa vom putea crește în har.” (*Calea către Hristos*, ed. 1996, p. 62). Iată, așadar, importanța rugăciunii, a consacrării zilnice, a menținerii privirii ațintite asupra Mântuitorului nostru.

De curând, un adolescent care trecea printr-o perioadă în care creștea vizibil de la o lună la alta se tot așeza lângă tatăl său, comparându-și înălțimea cu a lui. La un moment dat, nu mai puteai fi sigur care dintre ei e mai înalt, însă rigla (centimetrul) a clarificat situația: copilul era la fel de înalt ca tatăl său. Ce încântat era băiatul! Ce fericit era tatăl! Lui Dumnezeu Îi face plăcere să ne adresăm Lui cu „Tatăl nostru”, astfel că statutul nostru este de „copii”. Această calitate implică și impune creșterea, creșterea în har, creșterea în asemeneaa cu Domnul Hristos în ce privește caracterul, iar ținta de atins, etalonul, este: „Până vom ajunge toți... la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați

de orice vânt de învățătură, ... ci credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4,13-14). Și când rigla cerului va arăta că am ajuns, prin harul lui Dumnezeu, la înălțimea caracterului Domnului Isus, El va veni să ne ducă acasă, acasă la Tatăl. O, Doamne, grăbește ziua aceea!

o atitudine corespunzătoare față de adevăr

Frate Aron, care sunt elementele de care trebuie să ținem seama pentru a înțelege corect Sfintele Scripturi?

Prima condiție este o **atitudine corespunzătoare**, morală și spirituală, care include:

- respectul față de adevăr;
- dorința de a-l cunoaște și a-l urma cu orice preț;
- recunoașterea limitelor noastre umane;
- recunoașterea faptului că avem de-a face cu o operă divino-umană, nu cu o carte obișnuită;
- căutarea ajutorului supranatural prin rugăciune și consacrare.

Psalmistul scria: „Aleg calea adevărului. Mă țin de învățăturile Tale” (Ps. 119, 30.31). „Când urmez învățăturile Tale, mă bucur de parc-aș avea toate comorile” (vers. 14). Cheia calificării oricui pentru activitatea de cercetare și cunoaștere se găsește în textul următor: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască...” (Ioan 7,17).

Vreți să spuneți că cercetătorul biblic trebuie să se elibereze total de orice prejudecată?

Nu este posibil să fim total lipsiți de subiectivism în cercetare, dar onestitatea morală și intelectuală ne va ajuta să reducem din ce în ce mai mult această dimensiune, pentru a vedea lucrurile așa cum sunt, nu cum ne-ar plăcea să fie. Dacă luăm Biblia în serios, îi vom permite să ne furnizeze principiile și regulile ei de interpretare.

Ați folosit sintagma „principii și reguli”. Este vorba de două categorii diferite?

Folosesc termenul „principii”, fie morale, fie hermeneutice (de interpretare), cum este cazul de față, în sensul de

enunțuri cu valoare permanentă și universală. Ele sunt valabile pentru oricine, oriunde și oricând, cum sunt dragostea necondiționată și respectul suprem față de Dumnezeu. **Regulile au o valoare relativă**, limitată, și sunt menite să reglementeze conduita în timpul, spațiul și împrejurările date. Ca reguli, putem aminti neaprinderea focului în zi de Sabat, interdicția folosirii cârnii jertfite idolilor, obligația femeii de a purta pe cap „un semn al stăpânirii ei” etc. Acestea, conform definiției date, nu au valoare permanentă și universală.

Care este, după părerea dumneavoastră, principiul de interpretare cel mai important?

După cum în morală principiul cel mai important este dragostea necondiționată, în hermeneutică, principiul cel mai important ni se pare a fi **respectarea contextului**. Când spun aceasta, am în vedere contextul literar, contextul geografic și istoric și contextul cultural.

Contextul literar cere să cunoaștem ce spune autorul inspirat în contextul imediat, ce spune el în cadrul mai larg al subiectului abordat, al cărții pe care a scris-o sau în cadrul întregii sale opere inspirate. Se cere, de asemenea, să ne informăm ce spun și alți scriitori inspirați care au tratat același subiect.

Contextul geografic și istoric este deosebit de important pentru înțelegerea profețiilor, atât a celor clasice, cât și a celor apocaliptice. Fără cunoașterea istoriei biblice și profane legate de Israel, nu are sens să ne apucăm de interpretarea profețiilor.

Înțelegerea **contextului cultural** poate fi, de asemenea, de mare folos cercetătorului

Interviu

cu fratele Aron
Moldovan,
profesor la Institutul
Teologic Adventist

biblic. Dacă știm care era filozofia de viață a oamenilor din vremurile antice, cum gândeau ei, care erau relațiile de familie, preocupările, obiceiurile, tradițiile și aspirațiile, putem înțelege mult mai bine ce au vrut să spună scriitorii inspirați din vremea aceea.

Puteți menționa și alte principii?

Aș putea menționa mai multe, dar mă limitez la încă unul, și anume **unitatea de esență a Bibliei**. Biblia abordează o mare diversitate de subiecte, dar, per ansamblu, la nivel de principii, ea se află în armonie. Dumnezeu S-a descoperit în mod progresiv, dar descoperirile ulterioare nu contrazic și nu anulează pe cele anterioare, ci le întregesc, la completează, le dezvoltă, le adâncesc, le așază la locul lor. Esența învățăturii date mai înainte rămâne, chiar dacă formele de aplicare sunt modelate de împrejurări.

Vă rugăm să enumerați și câteva reguli de interpretare.

Voi enunța câteva, făcând precizări foarte limitate.

a) Caută să găsești principiul din spatele unei învățături cu valoare temporală, pentru a nu transforma regula în principiu. Impărativul apostolului Pavel: „Femeile să tacă în adunare” (1 Cor. 14,34) nu poate constitui un principiu, pentru că n-a fost aplicat permanent și universal. Maria proorocița a vorbit, Debora a vorbit, Ana a vorbit, Hulda a vorbit, fetele lui Filip au vorbit, femeile din Corint aveau voie să se roage și să proorocească (1 Cor. 11,5). Pentru a descoperi principiul, trebuie să vedem de ce a stabilit apostolul această regulă.

b) Ține seama de faptul că sensul cuvintelor se poate schimba cu timpul. Caută sensul în care a fost folosit atunci cuvântul.

c) Ține seama că sensul cuvintelor se poate schimba în contexte diferite.

d) Ține seama de timp, loc și împrejurări.

e) Recunoaște că inspirația este dinamică, nu verbală. Profetilor nu li s-au dat prin inspirație și cuvintele, decât în cazuri rare, ci doar ideile pe care aceștia le-au exprimat prin cuvintele alese de ei.

Conducerea bisericii v-a cerut să scrieți o carte mai deosebită. Ce va conține această lucrare?

Într-adevăr, mi s-a trasat sarcina de a scrie o lucrare mai dificilă, în care să fie aduse unele lămuriri privitoare la revelație și inspirație, procese esențiale în comunicarea adevărului mântuirii din partea lui Dumnezeu către oameni, prin profeți. În același timp, cartea urmează să facă o scurtă prezentare a vieții și operei lui Ellen White pe care noi o considerăm a fi un veritabil profet pentru zilele noastre. Întrucât, ca și alți profeți, ea a fost supusă unor critici necruțătoare și lipsite de onestitate și obiectivitate, cartea va încerca să răspundă unora dintre acuzațiile care i s-au adus acestei persoane remarcabile, prin care, suntem convinși, Dumnezeu a comunicat mesaje importante pentru noi. Dacă reușim să clarificăm ce trebuie să înțelegem prin „inspirație”, multe acuzații care i s-au adus lui Ellen White vor rămâne fără obiect. Este însă nevoie și de unele răspunsuri nominale la acuzațiile aduse. Vom încerca să oferim aceste răspunsuri.

De ce credeți că este nevoie de o asemenea carte acum?

Ar fi fost nevoie mai de mult, dar nu s-a găsit timpul necesar. Poate că un stimulent pentru scrierea unei asemenea cărți este și faptul că astăzi se scriu cărți, se propagă idei, se răspândesc critici fără bază reală și nu toți

cei confrunțați cu asemenea contestări ale unor doctrine ale Bisericii Adventiste și ale rolului lui Ellen White în biserică pot să răspundă acestora fără să fie ajutați.

La ce cărți vă referiți?

Nu mă refer în primul rând la cartea scrisă de domnul Paul Dan *Adevărul despre mișcarea adventistă*, deși lucrarea este plină de cuvinte neprietenoase, însă conținutul acesteia, în tratarea doctrinei Legii, a Sabatului, a nemuririi sufletului etc., este contradictoriu și ușor de combătut pentru oricine cunoaște Sfintele Scripturi. În a doua parte a lucrării, autorul comentează negativ viața lui Ellen White pe baza unui material critic, produs de un fost pastor adventist, D. M. Conright, care a părăsit Biserica Adventistă și a devenit baptist. Trebuie să cunoaștem mai bine pe acest Conright și să răspundem la unele dintre acuzațiile sale.

A mai scris ceva și un fost adventist, așa-numitul Gigi Panciu, care pretinde că se întemeiază pe Scriptură. Numele de „carte” este prea nobil pentru scrierea dânsului: cuvinte multe, idei puține, cu înalte pretenții de adevăr, invective și acuzații împotriva lui William Miller și a lui Ellen White, repetate până la obsesie, cu îndemnuri la răzvrătire, la reformarea din temelii a Bisericii Adventiste, fără 1844, fără judecata de cercetare, fără Ellen White, fără actualii conducători, fără interpretări tradiționale. Cu alte cuvinte, altă biserică, cu alte principii, cu alți conducători, cu altă organizare, cu alt mesaj. Titlul *Cine suntem noi, adventiștii de ziua a șaptea* nu se potrivește, căci lucrarea nu dezvăluie cine sunt adventiștii, ci mai degrabă cine sunt cei mai mari dușmani ai adventiștilor și până unde sunt în stare să meargă.

Interviu realizat de Gabriel Dincă

Curățenie de primăvară... în casa sufletului

zece
căi prin
care poți
șterge pra-
ful de pe
suflet

Charleen Williams

În aer plutește primăvara. Florile încep să îmbobocescă. Ce perioadă minunată a anului, nu-i așa, după zilele înnegurate ale iernii! Primăvara este anotimpul înnoirilor, iar noi, creștinii, avem nevoia permanentă de a reflecta asupra vieții noastre și de a-I cere lui Dumnezeu să ne curețe de păianjenii rutinei și să reînnoiască în noi bucuria de a-I sluji Creatorului nostru.

În continuare, vă voi prezenta câteva idei care m-au ajutat și continuă să mă ajute, având speranța că vor fi și pentru voi o binecuvântare.

1. Meditează la bunătatea lui Dumnezeu.

În fiecare dimineață, după ce te trezești, ia-ți timp să privești pe fereastră, indiferent unde ai locui. Acest lucru te va înviora pentru ziua care îți stă înaintea.

2. Recunoaște faptul că suntem victimele rutinei. Acesta poate fi momentul potrivit pentru unele schimbări în viața ta.

Întocmește o listă cu lucrurile pe care ai vrea să le faci în următoarele trei luni și roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să le aduci la îndeplinire. De exemplu, poate că ți-ai dori să-ți iei o

zi liberă și să faci o plimbare cu soțul/soția ta. Sau poate că ți-ar plăcea să folosești mai înțelept timpul pe care îl petreci cu copiii tăi. Indiferent despre ce ar fi vorba, notează într-un jurnal și ia hotărârea să trăiești din plin fiecare zi. De multe ori, lăsăm viața să treacă pe lângă noi, fără să ne oprim să ne gândim, să medităm și să-I permitem lui Dumnezeu să ne vorbească.

3. Fă închinarea mai eficientă.

Schimbă ceva! Petrece-ți altfel timpul de închinare. Invită pe cineva la tine acasă vineri seara, mai degrabă decât sâmbătă la prânz. Pregătește o masă simplă. Fă ca seara de vineri să fie deosebită, mai ales dacă ai copii. Ani de-a rândul, la noi în casă a existat obiceiul ca vineri seara să avem salată de fructe și ruladă cu scortșoară. Chiar și acum, fiul și fiica noastră, care sunt deja oameni mari, vorbesc despre cât de deosebite erau serile de vineri seara acasă. După ce luam masa, obișnuiam să cântăm, să ne împărtășim experiențele cu Dumnezeu, să citim și să ne rugăm.

Învățați melodii sau imnuri noi la altarul familial și cân-

tă-le pe tot parcursul zilei. Memorează noi texte biblice și repetă-le din când în când. Notează-le pe ceva și poartă-le în poșetă sau în portofel și citește-le în timp ce aștepti să intri la doctor sau ești blocat cu mașina în trafic.

4. Ia legătura cu cineva de care nu mai știi nimic de mult.

Poate că acea persoană este o rudă, un prieten, un membru de la biserică sau oricine îți vine în minte. Dacă trimiți mici felicitări de apreciere și-i faci pe oameni să-și dea seama că cineva se gândește la ei, vei da naștere la zâmbete pe fața acelora care poate că au nevoie de un zâmbet. Fă un efort susținut să te gândești la alții și acționează în consecință.

5. Stabilește-ți obiective pe termen lung și scurt și notează-le într-un jurnal.

Cere-I lui Dumnezeu să-ți dea înțelepciune să iei decizii corecte și roagă-te fierbinte pentru aceste ținte. Dacă ești o persoană căsătorită, ia-ți timp nu numai pentru obiectivele personale, ci și pentru cele legate de cuplu, ținte care să fie împărtășite de ambele părți. Un obiectiv poate fi acela de a scăpa de datorii, de a sta mai

mult timp cu nepoții sau de a te implica mai mult în câștigarea de suflete. Evaluează-ți viața, roagă-te și gândește-te ce este cu adevărat important pentru tine, ca individ sau familie. Dacă ai copii, discută cu ei despre ținutele pe care se străduiesc să le atingă. Discutați despre ce anume face ca fiecare membru al familiei să fie vesel sau trist. Încercați să vă cunoașteți mai mult și să înțelegeți diferitele tipuri de personalități pe care le-a creat Dumnezeu. Încercați să vă ajutați unii pe alții în atingerea obiectivelor propuse.

6. Întocmește-ți un jurnal de rugăciune.

Roagă-L pe Dumnezeu să intervină în viața celor dragi, a prietenilor și a altora. Notează toate rugăciunile care au primit răspuns. Ia-ți zilnic din ce în ce mai mult timp pentru rugăciune și simte prezența lui Dumnezeu pe măsură ce trece timpul. Meditează zilnic la ceea ce este bine. Ia decizia de a-L pune pe primul plan în toate domeniile vieții tale și de a nu permite televizorului, muzicii sau oricărui alt lucru să pună o barieră între tine și Dumnezeu.

7. Învăță să-i ascuți pe alții și pune nevoile lor mai presus de nevoile tale.

Este atât de greu de făcut acest lucru, însă este exact ceea ce a făcut și Isus. Dacă slujim altora, problemele proprii nu ni se vor

mai părea atât de grave, iar bucuria ne va fi deplină. Caută căi prin care să-ți folosești talentele date de Dumnezeu, pentru a fi o binecuvântare pentru alții. Cere-I lui Dumnezeu să-ți arate care ar fi proiectul misionar pe care îl are pentru tine. Participă cu bucurie la un proiect misionar. Există multe nevoi în lumea care ne înconjoară. Ia decizia de a-L pune pe primul plan pe Dumnezeu, dar nu numai în plata zecimii, ci și cu privire la daruri și slujire. Învăță să trăiești cumpătat și formează-ți obiceiul de a dăruia.

8. Plănuiește ieșiri și ocazii deosebite, de care să se poată bucura toată familia.

Chiar dacă e vorba doar de un picnic, semnează-l în calendar. Copiilor le va face o plăcere deosebită să se uite din când în când la data marcată. Ia-ți timp să te bucuri de lucruri care sunt gratuite în viață. Plimbă-te mai mult, admiră răsăritul, bucură-te de un pahar cu apă rece și proaspătă, mergi pe plajă sau la un loc de picnic, de unde să ai o perspectivă mai largă, sau stai lângă un izvor care susură. Posibilitățile sunt nenumărate. Întocmește o listă și bucură-te de fiecare activitate!

9. Ia decizia să trăiești simplu.

Reevaluează-ți stilul de viață și găsește căi prin care să-ți simplifici viața. Dacă vei avea o viață mai puțin aglomerată, vei fi mai sănătos și mai fericit.

10. Nu critica și nu ține cont prea mult de critică.

Concentrează-te asupra trăsăturilor pozitive ale oamenilor, nu asupra celor negative. Un spirit critic îndepărtează oamenii de lângă tine. Dumnezeu dorește să-i iubim pe ceilalți pentru ceea ce sunt. Îi ajutam foarte mult atunci când suntem dispuși să-i iubim și să-i acceptăm cu adevărat. Zâmbește mult, fii amabil, manifestă compasiune, bucură-te de viață și învață să dai cât mai multe îmbrățișări. Oricine are nevoie de iubire și de un prieten autentic.

Poate ai dori să extinzi această listă. Inspirat de Duhul Sfânt, ia-ți timp să pui pe hârtie idei noi. Apoi, ori de câte ori e posibil, ia lista și citește-o. Ceea ce s-ar putea să te impresioneze peste o lună poate fi total diferit astăzi.

Dumnezeu ne dorește aproape. În fiecare zi, El vine spre noi. Astăzi, Îl putem slăvi pentru bunătatea Sa plină de iubire și pentru marea Sa îndurare față de noi. Ne putem apropia de El și ne putem bucura de faptul că Îl cunoaștem.

Amintește-ți, de asemenea, că Dumnezeu te iubește și este întotdeauna dispus să ierte. El are un plan cu viața ta și dorește să-ți fie cel mai bun prieten. Mulți oameni au nevoie de Isus în viața lor. Roagă-L pe Isus să-ți arate cum ai putea să le împărtășești și altora marea Sa dragoste.

Încă un suflet câștigat pentru Hristos

Iulia Toma

membră a Bisericii Adventiste,
comunitatea Lugoj, jud. Timiș

Cât de amarnic se înșală omul care crede că poate obține totul și poate fi fericit prin puterea sa! Câți oameni cu funcții înalte și mulți bani cred că au atins culmile fericirii! Sărmanii, nu realizează ce scurtă le este fericirea! Printre ei, la o scară mai mică a valorilor lumești, m-am aflat și eu, iar dacă m-aș prezenta cu trecutul, pentru mulți ar părea bun. Cincisprezece ani de teatru, veselie, transpunere în sute de vieți și variante de a trăi pe acest pământ. Succese, premii de interpretare, admirația multora. Ceea ce eram atunci mă face să râd acum. Însemna mult pentru mine să fii cunoscut de „spuma orașului”, cum spuneam noi, să apari la televizor și chiar în ziare... Ce să mai vrei de la viață? Din punct de vedere material, stăteam bine. Apoi petreceri, restaurante, discuții elevate, un soț bun, copii buni, mulțumiți că aveau cu ce să se mândrească, multe uși deschise, admirația tuturor... Ce mai! Când eram într-un anturaj, acaparam toată atenția. Doar aveam ce povesti! Era așa de bine! Dar... vai, venea seara, când mă simțeam extenuată de atâtă bine. Patul parcă era un ghimpe. Mă frământau tot felul de planuri, intrigi, mă scufundam într-un mare gol. Venea dimineața și o luam de la capăt, din nou la goană în lumea mea: vizite, restaurante, simpozioane. Aparent, nu se putea să nu fiu fericită. Dar, de la un timp, nimic nu mă mai mulțumea. Chiar și când mă uitam în oglindă, îmbrăcată cu haine deosebite, sau la teatru, fiind la repetiții, spectacole sau turnee, îmi lipsea ceva și-mi spuneam: „Sigur, sunt extenuată!” Totuși, nu puteam sta în loc! Simțeam că trebuie să fug, să ajung undeva. Căutam ceva ce nu găseam și eram extrem de dezamăgită, dar, la un moment dat, am crezut că am găsit ceea ce căutam: yoga. Dar nu! Întâlnirile lor nu m-au convins. Nu puteam accepta asta, așa

cum nu credeam nici în puterea divină. Consideram puterea divină o problemă care trebuia lăsată deoparte. Nu era nici timpul, nici locul în care să-i dau atenție. Și la urma urmei, dacă nu există? De fapt, viața și-o face omul singur, nu? Uite ce noroc am eu în viață!...

Mai târziu, i-am întâlnit pe Eliști și, dacă mă gândesc bine, ei mi-au îndreptat atenția spre Dumnezeu. Ascultam în liniște muzica lor, ascultam și „predicile” lor. O casetă pe care am ascultat-o m-a indignat, căci vorbitorul știrbea atât de mult autoritatea Dumnezeului bunicii mele, care până la urmă era și al meu, și al copiilor mei!...

A trecut și aceasta, dar întrebarea a rămas: Totuși, cum este cu Dumnezeu?

Era vară, mă pregăteam să merg la mare. În ziua dinaintea plecării, ne-a vizitat un verișor venit din America. Am vorbit sau, mai bine zis, m-am lăudat cu viața mea până noaptea târziu. Soțul meu plecase la culcare, așa c-am rămas doar noi doi. Îl priveam și mă gândeam: „În omul acesta este Dumnezeu”. Vorbeam mai departe și-l examinaam: cât calm, câtă liniște... Oare pe el nu-l frământă nimic? Ce bine mă simțeam lângă el!

– Mă bucur că totul e bine la voi, mi-a spus el într-un târziu.

La care eu am răspuns:

– De fapt, nu e chiar așa.

Aparențele înșală. Vin nopțile când nu pot dormi. Mă trezesc, n-am liniște, iar ziua alerg și nu-mi găsesc locul, nu mă mai mulțumește nimic, mă simt obosită...

El m-a privit calm și mi-a sugerat ca, în nopțile cu insomnie, când sunt cuprinsă de neliniște, să citesc Psalmii. Mi-a mai vorbit despre credința în

Dumnezeu și m-a întrebat dacă nu vreau să ne rugăm împreună. Lăudat fie Domnul că, în clipa aceea, m-a luat pe brațele Sale pentru totdeauna. Ce neputincios privea Lucifer la momentul acela! Primul s-a rugat el, vărul meu, apoi am început eu. Nu știu ce m-am rugat, dar lacrimile îmi inundau fața. Plângeam și mă rugam. Mă simțeam atât de bine acolo, pe genunchi... Era așa de bine să-I spun Lui totul. Eram în sfârșit cuprinsă de liniște. O atmosferă caldă mă înconjură. M-am decis atunci să-mi predau viața lui Dumnezeu, hotărâtă fiind ca, de atunci încolo, să merg la biserică. Eram bucurioasă gândindu-mă la rudele mele baptiste. Mă gândeam la biserica împunătoare și bogată în care voi intra, la bunătatea fraților de acolo...

A doua zi am plecat la mare, iar în bagajele mele am pus și o Biblie. În acel concediu, am citit-o. Și, așa cum m-a învățat verișorul meu, m-am rugat în permanență ca Dumnezeu să-mi arate biserica adevărată, calea Lui. După ce m-am întors de la mare, m-a urmărit tot timpul un gând: „Dumnezeu spune să păzim Sabatul, dar, Doamne, n-oi fi eu singura, între atât de mulți oameni care au aprofundat deja Biblia, care am înțeles că ziua de odihnă este sâmbăta, și nu duminica. Atunci, cum rămâne cu verișorul meu, cu bunica? Ei nu știu adevărul?”

Am început serviciul și m-am întâlnit cu o colegă care pentru mine, până atunci, nu însemnase prea mult. I-am spus că, după câte știam, ea merge la o biserică unde se ține sâmbăta ca zi de odihnă, ceea ce mă interesează și pe mine și doresc să cunosc mai mult despre acest subiect. De atunci, m-am întâlnit zilnic cu ea și cu sora ei. Stăteau de vorbă și împrumutam cărți de la ele. În acele ocazii am descoperit omul nou din colega mea, savuram fiecare cuvânt al ei.

Într-o zi, m-a invitat la Biserica Adventistă de Ziua a

Șaptea din Lugoj și, pentru că spațiul nu-mi permite, voi povesti doar prima vizită făcută în acea biserică. Era de fapt o casă amenajată cu pianină, amvon și scaune. A ieșit în față un tânăr care, la prima vedere, mi-a părut ridicol. Nu era asortat în îmbrăcăminte, avea niște ochelari demodați, cu dioptrii mari, și pe deasupra era și timid. Prin încăperea mai zbură și o muscă mare, care bâzâia, creând o atmosferă tare neplăcută! Dar, după câteva minute, m-au captivat cuvintele lui. Mi-L prezenta pe Dumnezeu așa cum mi-L imaginasem eu. Vorbea despre Dumnezeul pe care-L căutam. Am plecat hotărâtă să frecventez această biserică. Îmi spuneam: „Da, Doamne, am găsit Biserica Ta!” Ar mai fi multe de povestit despre încercările care au început apoi să vină peste mine, dar îmi amintesc cu bucurie că, în tot acest timp, frații, surorile și pastorul au fost alături de mine. Mari și grele „lupte” s-au dat! Cel rău nu voia cu nici un chip să mă lase din ghearele lui, dar Domnul, cu oastea Lui de pe pământ, m-a salvat. Am avut o luptă finală de dat, de ales între Biserica Adventistă și Mișcarea de Reformă. Din dragoste și respect pentru frații care s-au separat cu mulți ani în urmă și pentru durerea pe care o simt la gândul că Satana a avut putere asupra unora, nu voi povesti această dezamăgitoare experiență, ci vreau doar să vă rog ca, atunci când se întâmplă să purtați o discuție pe această temă cu frați din biserica lor, să luați cartea fratelui Aron Moldovan *Biserica adventistă și criticii ei*, să vă rugați Tatălui, să o citiți și hotărârea va fi de partea adevărului.

Într-o zi însoțită de ianuarie a murit în apa botezului omul vechi Iulia Toma și s-a născut un om nou, cu credință în Dumnezeu. M-am născut puternică în Domnul. Inima-mi era plină de pacea lui Isus, eram

sub ocrotirea Celui Preaînalt. Iar de-atunci, când se întâmplă să mă mai împiedic, dreapta Sa biruitoare mă ridică.

În viața mea, intervenise o răsturnare de valori. Gusturile în îmbrăcăminte mi s-au schimbat și am început un stil nou de viață. Doream cu inșetare să cunosc cât mai mult din Cuvântul lui Dumnezeu și să aplic învățăturile transmise prin Spiritul Profeției. Mă bucuram de Dumnezeu și de căminul meu. Cât de frumoasă era casa mea acum! Parcă era mai multă lumină, mai multă căldură... Cântece de laudă se înălțau în surdină spre cer. Când încercările veneau peste mine, îmi plecam genunchiul înaintea Tatălui. Chiar dacă banii erau mai puțini, viața era mai plăcută...

În lumea aceasta plină de mizerie, poți trăi fericit. Poți să te bucuri de florile câmpului, de cântecul păsărilor, de culoarea ierbii, de pomii înfloriți, căci toate dau mărturie despre dragostea Lui pentru noi, pământeni.

Nu-mi ajunge timpul să pot spune în câte ocazii a intervenit Dumnezeu, arătându-mi bunătatea Lui! Câte lucruri noi am descoperit cunoscându-L pe El! Asemenea olarului, El m-a luat în atelierul Său, șlefuiindu-mă, pentru a face din mine un vas de cinste.

Astăzi, Stăpânul casei mele este El și sunt atât de fericită că, la mai puțin de un an, fiica mea, în vârstă de 19 ani, a spus „da” lui Dumnezeu.

Și dacă ar fi să mai adaug ceva, aș spune că, pentru mine, teama de moarte nu mai există. Sunt mereu cu gândul la ziua revenirii lui Isus și la fericirea unei veșnicii alături de El și de cei dragi mie: soțul, copiii, părinții, frații și celelalte rude ale mele. Mai am atât de multe de făcut pentru mine însămi și pentru cei din jurul meu...

Pe curând, pe un Nou Pământ!

Semnat – încă un suflet câștigat pentru Hristos

FACTORII CARE DETERMINĂ

creșterea B I S E R I C I I

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17,21)

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu.” (Ioan 15,12)

„Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții.” (Ioan 15,17)

Koinonia era principalul factor de creștere și stabilitate

Când aruncăm o privire, chiar și numai fugară, asupra modelului bisericii primare, imaginea care ne izbește privirea de la distanță este bucuria participării membrilor la viața și misiunea ei. Devotamentul și spiritul de sacrificiu, alimentate parcă dintr-o fântână nesecată, făceau ca rezistența și amenințările din afară să pară neplăceri minore, cărorora nu merită să li se acorde prea multă importanță, iar biserica, în ciuda acestora, creștea și se întărea mereu și pretutindeni. Era ca și cum porunca Mântuitorului de a se iubi unii pe alții era singura învățătură care merita să fie luată în seamă.

Mărturia apostolilor despre acest aspect al vieții bisericii este de-a dreptul încântătoare când citim Faptele Apostolilor: „Cei ce au primit propovăduirea... au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (2,41.42). Biserica devenise un magnet uriaș, care atrăgea irezistibil sufletele la mântuire. Mii se adăugau în fiecare zi, întregind bucuria celor prezenți cu bucuria celor de curând veniți. Calitatea relațiilor interne era de așa natură, încât biserica devenise centrul vieții fiecăruia.

Nevoile emoționale și chiar și cele sociale își găseau un răspuns atât de bun și complet, încât și forma de proprietate asupra bunurilor

primilor creștini a fost afectată profund prin schimbări de structură, care să ofere în mod adecvat accesul tuturor la bunurile trecătoare. Teologii de mai târziu aveau să observe că una dintre cele patru funcții ale bisericii este chiar *koinonia*, adică părășia. Iar nivelul acestei legături frățesti poate fi considerat că a fost aproape ideal. Probabil că unii creștini se considerau deja în cer. Avea să se dovedească dureros de repede că drumul până la cer, deși deschis de curând, este obositor de lung. Epoca romantismului credinței a lăsat în urmă o biserică sfâșiată de ambiții și tensiuni pe care nici împărații Bizanțului, nici cei ai Romei nu aveau cum să le facă față.

Eșecul navei principale a bisericii a dus curând la îmbarcarea în mici luntre schismatice, în căutarea bucuriei și coeziunii interne de altădată. Părea că dragostea frățască învie câte puțin o dată cu fiecare nouă mișcare de reformă și înviorare spirituală. Era ca un fel de vis gata să devină realitate, dar care era amânat de fiecare dată pentru mai târziu. Actualul tablou al creștinismului contemporan poartă această notă de căutare plină de neliniște după vremurile acelea bune, când porunca iubirii frățesti era comandamentul de bază al comportamentului creștin, personal și comunitar.

Diagnosticul nu este îmbucurător

Fie că abordăm situația actuală a relațiilor din sânul bisericii din perspectivă statistică, fie că o facem din perspective teologice, concluzia este cam aceeași: Nu stăm bine. Descrierea pe care o face Martorul Credincios creștinătății actuale nu este deloc liniștitoare și ne pune pe gânduri. Realitățile cu care ne confruntăm nu ne pot lăsa pasivi. În bisericile și familiile noastre, facem față cu greu valului de răceală și tensiune, cu tot disconfortul pe care îl aduc acestea. Iubirea

Ion Buciuman

secretar,
Asociația
Pastorală,
Uniunea
Română

naturală, care aduce bucuria și siguranța căminului și comunității omenești, este distrusă în mod sistematic de factori pe care îi controlăm tot mai greu, iar această stare de lucruri ne invadează biserica în mod dureros. Efectul este greu de evaluat, iar o consecință sigură este stagnarea din creștere și pipernicirea spirituală a corpului lui Hristos, demolarea templului spiritual.

Nu punem la îndoială experiențele de manifestare vizibilă a Duhului lui Dumnezeu, când oamenii sunt în mod miraculos transformați și renăscuți. Dar ce se întâmplă atunci când spectacolul se încheie și luminile rampei se sting, iar cei convertiți de curând ajung să cunoască dedesubturile dușmăniilor care rod unele biserici locale de generații întregi? Nu rămâne decât ca aceștia ori să determine schimbări importante de situație, ori să se întoarcă de unde au venit, ori să se alieze cu una sau cu alta din taberele aflate în conflict și să îngroașe rândurile soldaților buimaci, într-un război al nimicurilor și al rușinii cronice. Iar misiunea bisericii și creșterea ei rămân rezervate altora care doar pentru aceasta sunt plătiți cu banii din zecime. Slavă Domnului că această situație nu este chiar generală, dar în unele locuri este și mai rău decât atât.

Un studiu făcut cu trei ani în urmă pe grupuri compacte de tineri din biserici locale prospere arată, de altfel, că principala sursă de nemulțumire a acestora este chiar starea de tensiune prelungită, activă, la un nivel care nu se vede la suprafață, dar care roade dureros în inima familiilor și bisericilor lor. Nu-mi place să recunosc și să afirm acest lucru, dar evidențele mă obligă să o fac.

Cauzele tensiunilor sunt multe și complicate

Atunci când încercăm să descălcăm firele întortocheate ale

cauzelor care conduc la această stare de lucruri, descoperim o sumedenie de piste care conduc, în bună măsură, spre contextul social și economic al momentului, la care se adaugă o gamă largă de neajunsuri ale structurilor și sistemelor interne și mai ales ale oamenilor incompetenți sau lipsiți de vocație pentru locul pe care-l ocupă. Fără îndoială că biserica are, la această oră, o majoritate de slujitori consacrați, care nu-și găsesc odihnă, alergând cu dăruire să împlinească o lucrare binecuvântată și apreciată poate insuficient, dar este destul de rău dacă aici și colo lucrurile stau altfel, pentru a aduce amărăciune și descurajare inutilă.

Ne-am pierde răbdarea și speranța dacă nu am avea înțelegerea faptului că lumea, în general, și biserica, în special, sunt ținta atacurilor nimicitoare ale celui rău. În această perspectivă, chiar dacă lanțul slăbiciunilor, cercul vicios al relațiilor deteriorate, pare să fie uneori amenințător, parcă o lumină se aprinde la capătul celălalt al tunelului.

Soluția este incredibil de simplă

Nu putem continua să ne punem cenușă în cap și să rămânem paralizați în fața situațiilor care ne demobilizează. Povestea cu drobul de sare are o soluție cât se poate de simplă. Nimeni nu este condamnat să trăiască permanent în zona marasmului căderii bolovanului de pe polița precară. Ori mutăm patul în afara spațiului amenințat, ori punem sarea în altă parte. Este important să avem curajul și inițiativa de a întreprinde ceva în acest sens.

Dacă am avea ochii deschiși asupra realităților nevăzute, am fi surprinși de nerăbdarea cu care Dumnezeu și îngerii sunt gata să intervină oriunde există o oricât de slabă dorință de

ascultare de porunca divină: să vă iubiți unii pe alții! Este suficient ca ici-colo câte ceva să înceapă să asculte și să-și ia timp să se familiarizeze cu dragostea divină, care practic abundă în toate lucrările Sale. Atunci când ceva ajunge la o asemenea experiență și începe să adune pe cei din jurul său, pentru a le împărtăși bucuria descoperirii sale, deja avem de-a face cu un început de învioreare spirituală. Aceasta începe cu un om care îl caută în mod adevărat și sincer pe Dumnezeu.

Trezirea spirituală aduce totdeauna cu sine înviorearea relațiilor interpersonale. În realitate, s-ar putea ca lucrurile să fie mai complicate decât în teorie, dar o lege imuabilă este întotdeauna gata să se manifeste. Atunci când oamenii deschid ușa Așteptătorului de la poartă, va fi ospaț în casă, în toată regula. Poate că beneficiarii nu vor fi totdeauna cei pe care ni i-am dori noi cu toată sinceritatea, dar se va dovedi că nici o investiție autentică de timp și interes pentru lucrurile spirituale nu va rămâne până la urmă fără urmări imediate și veșnice.

Nici un suflet căutător de adevăr nu va putea rezista iubirii dezinteresate și sincere a unui creștin atins de suflul dătător de viață al Duhului. Biserica va crește cu fiecare vizitator care se simte înconjurat de înțelegere și susținere neegoistă din partea celor care sunt mai de mult acolo. Pentru o lume care este din ce în ce mai disperată, o mână caldă și binevoitoare va fi puntea peste prăpastia care desparte viața de moarte. Poți încerca să întinzi așa o mână și vei vedea lucruri la care nici nu te așteptai că se pot întâmpla. Cei care te așteaptă sunt coplesitor de mulți și de nerăbdători să te cunoască.

... cu blândete

Nancy Speck

– Copii, a spus instructora, se apropie Paștele. Cu această ocazie, toți oamenii ar trebui să-și amintească de Domnul Isus, care a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Dacă noi Îl iubim și ascultăm de El, vom fi cu El în ceruri pentru totdeauna. Dar sunt mulți oameni care nu știu aceste lucruri.

Copiii s-au mirat. Cine nu știe că Domnul Isus a murit pentru noi?!

– Noi am învățat că Evanghelia trebuie să fie vestită la toți oamenii. Cum se numesc cei care fac acest lucru?

Madi ridică repede mâna.

– Misionari sau evangheliști.

– Foarte bine, Madi. Sunt sigură că vă amintiți de ultimul Net. Dar și voi puteți face „evangelizare”. Dan, te rog să citești 1 Petru 3,15.

(Citește și tu!)

– Mulțumesc, spuse instructora. Copii, aș vrea ca acum să încercați să intrați în vorbă cu cineva care se întreabă de ce mergeți voi la biserică. Poate chiar unii colegi nu știu ce înseamnă de fapt Paștele. Gândiți-vă ce le-ați putea spune.

– Și dacă nu știm cum să vorbim sau ne este rușine? întrebă Madi.

– E o întrebare bună. Unii dintre voi sunt vorbăreți și pot lega numaidecât o discuție. (Toți ochii se îndreptară spre Dan. El putea vorbi oricând, cu oricine!) Alții s-ar putea să se teamă că nu se vor descurca. Rugați-vă ca Domnul să vă dea înțelepciune și să vă inspire cuvintele cele mai potrivite.

Luni dimineață, la școală, Dan era nerăbdător să-l vadă pe Robert. Știa că prietenul lui nu merge nicio dată la biserică și era nerăbdător să-i vorbească despre Isus. După ore, în drum spre casă, Dan a început:

– Auzi, Robert, tu de ce nu mergi la biserică?

– De ce aș merge? Nici părinții mei nu merg.

– Dar ar trebui. Știi că vine Paștele?

– Da. De fapt, uitasem. Îmi plac mult ouăle roșii, cozonacul și mai ales iepurașii de ciocolată.

– Dar Paștele nu înseamnă doar ouă roșii, cozonac și iepurași, spuse Dan tot mai apăsător. Paștele ne amintește că Isus a murit pentru noi.

– Ei, eu nu prea cred chestiile astea, zâmbi Robert.

– Ba ar trebui să crezi! ridică Dan tonul. Altfel, n-ai să mergi în cer!

– Mai lasă-mă-n pace, răspunse Robert și o luă înainte, singur.

Ajuns acasă, Dan s-a dus glonț în camera lui și s-a așezat lângă pat cu capul pe genunchi. Mama l-a chemat la masă, dar lui nu-i era foame. Apoi, a venit tata.

– Ce s-a întâmplat, Dane? Vreun necaz la școală?

Dan dădu din cap, apoi îi povesti tatălui discuția cu Robert.

– Hai să mai citim o dată versetul acela din Biblie, spuse tata. Cred că n-ai observat ceva.

Tata a luat Biblia și a început să citească, iar ultima parte a citit-o mai rar și apăsător: „dar cu blândete și teamă”.

– Știi, Dane, mi se pare că tu nu i-ai vorbit lui Robert cu prea multă blândete, ce zici?

– Cam așa... mormăi Dan.

– Oricum, trebuie să fii pregătit să ți se răspundă și altfel decât ți-ar plăcea. Unii vor crede și vor dori să le spui mai mult. Alții îți vor spune că n-au ei treabă cu tine sau cu Dumnezeu. Dar noi trebuie să încercăm să le vorbim tuturor. Și nu uita – „cu blândete”!

Dan era nerăbdător să-și întâlnească prietenul, să-i ceară scuze și să încerce să-i vorbească din nou. Dar

Robert l-a evitat toată ziua. Se făcea că nu-l vede sau intra în vorbă cu alt băiat. Dan s-a rugat pentru o ocazie, ca să-i vorbească și să-și poată cere iertare.

Peste vreo două zile l-a așteptat după ore. Când l-a văzut, Robert a întins pasul, dar Dan l-a ajuns.

– Știi, Robert... Te rog să mă ierti pentru ce ți-am spus alaltăieri. Cred că am fost cam dur. Dar țin foarte mult la tine.

Robert a încetinit puțin pasul, apoi s-a oprit. S-a uitat în ochii lui Dan.

– De fapt... cred și eu în Dumnezeu, dar nu știu prea multe și din cauza asta nici nu prea înțeleg...

Mintea lui Dan „lucra” rapid. Robert parcă ar fi vrut să afle mai multe despre Isus.

– Am o idee! Vino cu mine la Școala de Sabat. Cred că instructora mea ar putea să-ți explice mai bine. Și duminică facem o excursie cu exploratorii. Orientare pe teren!

– La voi la biserică se fac și lucruri din astea? se miră Robert.

– Sigur, avem niște programe super cu exploratorii!

– S-a făcut! Dacă mă lasă ai mei, vin.

Dan și Robert s-au simțit foarte bine în excursie. Robert și-a făcut și alți prieteni și a mai aflat câte ceva despre Isus.

La întoarcere, Dan l-a invitat la biserică și Sabatul următor.

– Nu pot, a răspuns Robert. Plecăm la țară.

„Sigur, o scuză bună”, și-a spus Dan în sinea lui.

– Dar pot veni săptămâna cealaltă, adăugă Robert imediat.

– Perfect, spuse Dan, făcându-i cu ochiul și zâmbind bucuros.

Nu știa dacă Robert va deveni sau nu un bun creștin, dar știa că începutul se făcuse – ușurel, „cu blândete”...

Din numărul trecut – referințele biblice pentru șapte oameni pe care Domnul Isus i-a făcut fericiți în Sabat:

1. Marcu 1,23

2. Marcu 3,1-5

3. Luca 13,10-13

4. Marcu 1,30

5. Luca 14,1-3

6. Ioan 9,1-14

7. Ioan 5,1-9

Ziua Mondială a Colportajului și Săptămâna Mare a Colportajului

Anul acesta, Ziua Colportajului cade în Sabatul din 19 aprilie. Printr-o coincidență, tot în această zi începe și Săptămâna Mare a Paștelui. Comitetul Uniunii a hotărât organizarea unei acțiuni speciale de distribuire a literaturii în aceeași săptămână premergătoare Paștelui, similar cu ceea ce am făcut și în Săptămâna Mare dinaintea Crăciunului, anul trecut. De data aceasta, s-a pregătit o ediție deosebită, cu o grafică atractivă în policromie, din ultimele capitole ale cărții *Hristos, Lumina lumii*, purtând titlul „Hristos a înviat”.

Suntem convinși că mulți membri și pastori ai bisericii noastre vor considera această Săptămână Mare a Colportajului ca o oportunitate extraordinară de a răspândi, prin intermediul unei cărți, adevărul mântuitor despre jertfa Fiului lui Dumnezeu.

Este momentul când fiecare membru, mic sau mare, tânăr sau bătrân, își poate face partea de lucrare misionară, dând o carte unei rude, unui vecin, unui prieten sau unei cunoștințe. Avem convingerea că mesajul cărții își va face lucrarea.

Lazăr Forrai

Sărbătoarea celor 100 de ani

În tară sunt multe femei care au depășit pragul vârstei de 100 de ani, dar puține sunt însă cele născute într-o zi de 8 martie. Sora Apostol a venit pe lume în ziua de 8 martie 1903, la Movila Banului. În anul 1932 s-a căsătorit cu Nae Apostol, s-a mutat la Limpeziș și a dat naștere la trei fete. Șase ani mai târziu, soțul pleca pe front. După alți nouă ani, Nae Apostol moare, iar sora rămâne să îngrijească singură fetele care împliniseră 9, 13 și 14 ani. În 1976 primește botezul în Biserica Adventistă, dând dovadă de multă răbdare și îngăduință față de semenii. La sărbătoarea celor 100 de ani, eveniment organizat de comunitatea din Limpeziș, au

fost prezenți șapte nepoți direcți, unsprezece strănepoți și peste 100 de frați de credință, rude, vecini și prieteni. Nu au lipsit florile, tortul și buna dispoziție. Mulți ani în veșnicie îi urează toți cei care o cunosc.

Ionel Turturică

4-6 iulie – Cernica

Congresul Medicilor

cu participarea directorului pentru sănătate al Conferinței Generale, dr. Alan Handysides

Detalii privind programul și înscrierea, în numărul următor.

Festivalul Narciselor 23-25 mai 2003

vă invită să participați împreună cu soliști, formații corale și instrumentale într-un cadru special amenajat în curtea Bisericii Adventiste Vad (Făgăraș) cu concursul Asociației de Sprijin a Talentelor Adventiste din România (ASTAR).

Înscrieri pentru participarea în program (ce va începe vineri, 23 mai, ora 21) la tel. 0723-567512; 0744567711, e-mail: fdaniel@xnet.ro până la data de 17 mai 2003.

Edmond Gâdea

LA ODIHNĂ

Ioan Pârvan s-a născut în comuna Buzescu, jud. Teleorman, pe data de 7 iulie 1922 și a crescut într-o familie de creștini adventiști. Cunoaște din copilărie învățătura Bibliei și suportă cu răbdare și încredere „tratamentul” aplicat în școală celor care erau împotriva „crezului” majorității.

Pe 17 ianuarie 1943 se căsătorește cu Maria Măreș, cu care avea să împartă aproape totul, timp de 60 de ani. În familia lor s-au născut trei băieți – Ștefan, Titi și Florin, primii doi devenind pastori.

Din 1952 până în 1967, când a plecat din Buzescu la București, a fost 15 ani conducător de comunitate, 10 ani (1974-1984) a fost administrator la casa de odihnă de la Sovata, slujind familiilor de pastori și pensionari. După ieșirea la pensie, în

1984, revine în București și se implică în activitatea bisericii Labirint, tipografiei și ADRA.

Participă la amenajarea bisericii „Foișor”, fiind unul dintre membrii fondatori și prezbiter (1997-1999).

În aprilie 2002 i se depistează o tumoră malignă, care-i afectează sănătatea în mod dramatic.

A adormit conștient, liniștit și încrezător în făgăduințele mărturisite, ce l-au susținut și în suferință, în dimineața zilei de 9 ianuarie 2003.

A fost condus la locul de odihnă temporar de frați, surori, prieteni, tineri și în vârstă din comunitățile din București. Au fost rostite cuvinte de speranță și încredere de frații Viorel Dima, Teofil Petre, Valeriu Petrescu și Beniamin Ciurea.

Criterii^{pentru} o decizie dificilă

Adrian Bocăneanu

Acest număr al revistei dedică subiectului emigrației pagini importante. Este pentru prima dată când această realitate este discutată atât de deschis. Nici nu ar putea fi altfel acum, când din zece credincioși adventiști români unul se află în afara țării. Cele două articole principale sunt scrise din afara țării, deci reflectă o cunoaștere directă a subiectului.

Declarația din 2001

După o perioadă în care subiectul emigrației a fost evitat în formulările oficiale ale bisericii (cu excepția unor referiri izolate sau voalate în *Curierul Adventist*), Comitetul Executiv al Uniunii a adoptat, în noiembrie 2001, o declarație intitulată „Emigrația pentru muncă a credincioșilor adventiști”. Apel la decizii responsabile. Ocazii de slujire pastorală. În acel moment, era previzibilă ridicarea obligativității vizelor de călătorie către o bună parte a Europei și am considerat necesar să pregătim biserica.

Reamintesc câteva paragrafe din acea declarație: „Credem că fiecare credincios are dreptul să decidă în mod liber unde să locuiască, unde să lucreze și unde să aparțină bisericii, asigurându-se că atât legile statului, cât și prevederile *Manualului Bisericii* sunt respectate... Dorim să sprijinim pe cei care urmează să ia asemenea decizii.”

„Decizia trebuie să țină seama de nevoile și de glasul membrilor familiei. Nimeni nu trebuie să fie forțat să suporte consecințele unor hotărâri la care nu a participat.”

„Dimensiunea morală sau spirituală trebuie să aibă întâietate în luarea unor decizii majore. Suntem datori să răspundem nevoilor imediate, dar nu în dauna viitorului și a veșniciei.”

„Încurajăm pe pastori și conducerea bisericilor să dezvolte un climat spiritual sănătos pentru dezvoltarea ziditoare a acestui subiect, cu examinarea principiilor biblice relevante și aplicarea adecvată a exemplurilor biblice și istorice.”

Care a fost efectul acestei declarații? Am reușit să cultivăm această atmosferă prielnică dezbaterilor sincere și constructive ale subiectului emigrării? Cu siguranță că mai este mult de făcut și sper că aceste articole vor încuraja la discuții serioase, responsabile. Sunt sigur că pagina de scrisori către redacție va fi foarte aglomerată!

Una dintre caracteristicile vieții de imigrant este starea de provizorat. Cei mai mulți dintre românii care se află la lucru în străinătate nu se gândesc să rămână acolo pentru totdeauna. Din cauza aceasta, acceptă condiții de muncă și de locuit pe care nu le-ar accepta altfel. Este tentant ca mentalitatea de provizorat să cuprindă și aspectele morale și spirituale. Consecințele sunt dramatice și durabile. Nu te poți debarasa instantaneu de ele. Trebuie să trăim ca unii care suntem răspunzători pentru fiecare aspect al vieții noastre.

Îmi aduc aminte de vremea când pastorul comunității mele (fr. D. Faluvegi) mergea în natură cu noi, copiii. Învățându-ne să ne cățărăm pe stânci, mi-a fixat în minte regula: trei fixe, unul se mișcă (era vorba de membrele corpului). Cred că lecția este valabilă. Când ceva se mișcă, se schimbă (prin emigrare), trei lucruri trebuie să rămână fixe. Care anume?

Valorile spirituale. Primii emigranți din lume – Adam și Eva – au plecat din Eden, pierzându-și astfel spațiul privilegiat. Dar ei au

luat cu ei un timp sacru, Sabatul. Pe drept s-a spus: nu evreei au păstrat Sabatul, ci Sabatul i-a păstrat pe ei. Poruncile lui Dumnezeu, înțelese în sensul cel mai spiritual, cel mai evanghelic, sunt un punct fix. Prin harul divin, ele trebuie să rămână neclintite în viața oricui, oricând și oriunde. Fidelitatea față de soț/soție intră în aceeași categorie. Obligațiile față de familie se îndeplinesc cel mai bine atunci când se stabilesc termene clare, se rostesc promisiuni sincere și se țin.

Legalitate. Poziția noastră este în continuare aceea că legile țării în care ne aflăm se respectă – cu singura excepție că acestea contravin legilor lui Dumnezeu. Atunci când ne permitem prea multe raționalizări, ne jertfim integritatea și abandonăm protecția pe care ne-o dau ascultarea și nevinovăția. În afara legalității, oricine poate deveni victimă neputincioasă: să nu i se plătească munca, pentru că nu poate reclama, să fie șantajat ca să participe la activități de contrabandă sau chiar să ajungă în mâna rețelelor care fac trafic de persoane.

Misiune. Viața fiecăruia dintre noi trebuie să se supună unei chemări superioare, să se alinieze unei cauze care vine dinainte de noi și va continua după noi. Spiritul lui Dumnezeu nu este oprit de granițe. Oriunde există un copil al lui Dumnezeu, există pentru el și o misiune. Aceasta trebuie înțeleasă și asumată, transformând viața și dând sens și stabilitate. Fiul lui Dumnezeu Și-a îndeplinit chemarea printr-un act deliberat de emigrare (este adevărat, de la condiții perfecte la condiții precare). „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit” (Evrei 7,25).

ALIMENTAȚIE INTELIGENTĂ

Dr. Emil Rădulescu

Niciodată interesul pentru sănătate n-a fost mai mare ca în zilele noastre, dar, cu toate acestea, niciodată nu au circulat mai multe informații eronate cu privire la acest subiect.

Dr. Emil Rădulescu, cunoscut pentru cele peste 1.200 de emisiuni radiofonice având ca subiect sănătatea, prezintă în acest volum răspunsuri, bazate pe ultimele date științifice, la întrebările celor ce caută un stil de viață sănătos.

Alege să citești această carte și trupul, mintea și sufletul tău vor fi pe deplin binecuvântate.

90.000
lei

80.000
lei

E BINE SĂ ȘTII!

Dr. Leonard Azamfirei

E bine să știi mai multe despre sănătate, prevenirea îmbolnăvirilor și despre boală cât mai devreme, până când aceasta nu devine atât de gravă, încât nu mai poate fi tratată. Această carte încearcă să ne învețe cum să nu fim bolnavi. Iar dacă suntem bolnavi, ne învață ce să facem pentru a ne trata sau măcar ameliora boala. Ea nu înlocuiește consultul medical, care rămâne esențial, dar ne permite, într-un limbaj accesibil, pe înțelesul fiecăruia, să înțelegem ce se întâmplă cu noi și ce pași putem face spre sănătate.

ADEVĂRUL DESPRE ÎNGERI

Ellen White

Mergând prin magazine, întâlnești tot felul de figurine cu îngeri. În multe cărți sunt ilustrații atrăgătoare cu îngeri, la televizor sunt relatări cu privire la intervenția îngerilor. Dacă îngerii există, întreabă unii, cine sunt ei de fapt? Sunt cumva spiritele morților? Sunt prietenoși sau ostili? Pot ei să comunice cu noi?

Această carte dă la o parte vălul dintre lumea văzută și cea nevăzută. Ea descoperă implicarea îngerilor în evenimentele istoriei acestui pământ și de asemenea ajută pe căutătorul sincer să deosebească manifestările contrafăcute ale spiritelor și să se bucure de părtășia cu îngerii cerești. Cartea te ajută să te împrietenești cu îngerii lui Dumnezeu! Fă-o!

44.000
lei

ÎNȚELEGE-ȚI COPILUL

Kay Kuzma

Cum aș putea să mă comport cu copilul meu, atunci când îmi face tot felul de probleme? Ce să fac atunci când țipă, când este agresiv sau când îi este frică? Cartea **Înțelege-ți copilul** vă poate ajuta să înțelegeți mai bine comportamentul copilului în diferitele stadii ale dezvoltării sale. De asemenea, sunt oferite sugestii practice cu privire la modul în care părinții pot să-și modeleze copiii, pentru a deveni adulți fericiți, iubitori și eficienți. Dumnezeu să binecuvânteze fiecare părinte și să-l ajute să aplice în familia sa aceste sfaturi deosebit de prețioase.

40.000
lei

MÂINI ÎNZESTRATE

Dr. Ben Carson

Cartea de față este prima dintre cele trei cărți ale doctorului Ben Carson – **Mâini înzestrate, Gândește cutezător** și **Imaginea de ansamblu** – traduse și în limba română.

Încercându-se în Dumnezeu, viața sa a fost transformată, ajungând unul dintre cei mai celebri doctori din întreaga lume. El a conceput și coordonat cu succes numeroase operații pe creier.

Mâini înzestrate, acum într-o ediție revizuită, poate fi o mare încurajare pentru tine și pentru prietenii tăi. Citește-o!

80.000
lei

Nou!